Adventes Vēstis

2026
FEBRUĀRIS
360

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Vientulība

Prāta dziedināšana

Piedzimis divreiz

Bērniem un pusaudžiem:
Āfrika

Jauniešiem:
Vai kalpot Dievam var par daudz?

Saturs:

04 AKTUĀLI
Kāpēc draudžu dibināšana?

08 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Svētīgā vientulība un klusā balss

10 TĒMA
Vientulība

12 TĒMA/ LIECĪBA
“Vai es eju, vai es guļu, Tu esi ap mani...”

14 VESELĪBA
Sadarbība ar Dievu atveseļošanās procesā

16 PA ELENAS VAITAS DARBU LAPPUSĒM
Prāta dziedināšana

18 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Piedzimis divreiz. 3. lekcija.

21 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kā ievērot sabatu Ziemeļpolā?

22 JAUNIEŠIEM
Vai kalpot Dievam var par daudz?

24 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Āfrika

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Šajā mēnesī žurnāla galvenās tēmas nosaukums ir “Vientulība”. Tā ir tēma, ko iespējams aplūkot no visai atšķirīgiem skatu punktiem un kas nebūt nav ne viegla, ne vienkārša.

Vēloties aplūkot, kas par šo tematu teikts Praviešu Gara jeb Elenas Vaitas rakstos, arī tur atradu tikpat plašu spektru – no Jēkaba vientulības, ko viņš izjuta pēc došanās prom no mājām, līdz lūgšanām vienatnē un vientulībā, kas sniedz iespēju piedzīvot pavisam īpašu un citādi neiespējamu Dieva klātbūtni. Tā lasot, jūs, iespējams, sākāt domāt par manis lietotajiem vārdiem “vienatne” un “vientulība”, starp kuriem pilnīgi noteikti nav liekama vienādības zīme. Un jums ir taisnība. Ja “vienatne” ir gluži vienkārši stāvoklis, kad kāds ir fiziski viens, tad “vientulība” ir stāvoklis, kad kāds nevis vienkārši ir viens, bet stāvoklis, kam raksturīga pamestības un atstātības izjūta. Ja vienatni varam izvēlēties un izbaudīt, tad vientulība piezogas bez mūsu pašu vēlmes un nesniedz neko pozitīvu (jo vai gan varam izbaudīt stāvokli, kad jūtamies pamesti un atstāti?). Abus šos stāvokļus savā dzīvē pavisam noteikti kādā brīdī piedzīvo visi cilvēki, gan izbaudot vienatnes svētību, gan vientulības sāpes. Arī mūsu Brālis un Glābējs Savā dzīvē piedzīvoja abus šos stāvokļus – lūgšanu vienatnē kalnā, klusā vietā rīta agrumā un vientulību cīņās Ģetzemanē un ne tikai tur. (Jo cik vientuļam gan Viņam vajadzēja justies brīdī, kad Viņš stāstīja mācekļiem par krustu, bet tie savā starpā dalīja vietas Debesu valstības galmā...) Tāpēc Jēzus zina, ko nozīmē gan vienatne, gan vientulība.

Mēs varētu teikt, ka šī iemesla dēļ kristietis nevar būt vientuļš, un patiesībā tā tas arī ir. Tomēr cilvēks ir emocionāla būtne, tāpēc nereti vientulība – šī atstātības un pamestības sajūta – tomēr piezogas ne saukta, ne aicināta, īpaši tad, kad ikdienā patiešām gluži fiziski esam vieni, kad nāk kādi grūti brīži, kurus nākas pārdzīvot vieniem pašiem, vai brīži, kad apkārt gan ir tuvi un mīļi cilvēki, bet viņi pavisam objektīvu iemeslu pēc nevar iekāpt mūsu kurpēs, jo viņi šajā situācijā nekad nav atradušies.

Šo tēmu izvēlējāmies cerībā palīdzēt tiem no jums, kuri jūtas vientuļi. Te varēsiet lasīt mācītāja Valda Zilgalvja sagatavoto pētījumu par vientulības tēmu un māsas Intas Zilgalves stiprinošo liecību par to, kā nepiedzīvot vientulību vienatnē pēc dzīvesdrauga zaudējuma. Savukārt mācītājs Andris Pešelis rubrikā *Vārds mācītājam* dalījies pārdomās par vienatnes svētību, kas dažkārt ir labāka nekā tādu cilvēku klātbūtne, kuri mūs izsmeļ un nogurdina.

Vēl žurnālā atradīsiet turpinājumu Morisa un Lī Vendenu semināram “Vairāk Jēzus”. Šoreiz jūsu uzmanībai 1. daļa no Lī Vendena lekcijas “Piedzimis divreiz”. Sadaļā *Aktuāli* piedāvājam jūsu uzmanībai Jaunu grupu un draudžu dibināšanas koordinatores Ingas Šļakotas rakstu “Kāpēc draudžu dibināšana?”, rubrikā *Veselība* uzzināsiet, kā sadarboties ar Dievu atveseļošanās procesā un kādi ir nosacījumi, lai piedzīvotu dziedināšanas svētības. Lappusītē *Jauniešiem*, turpinot jautājumu un atbilžu ciklu, uz jautājumu “Vai kalpot Dievam var par daudz?” atbild mācītājs Alberts Trucis. Uz lasītāja iesūtītu jautājumu atbild arī rubrika *Aktuālais jautājums* rakstā ar nosaukumu “Kā ievērot sabatu Ziemeļpolā?”.

Atgādinu, ka bērniem un pusaudžiem turpinās konkurss “Dievs visu zemi Savās rokās tur”, un šoreiz plašajā, mūsu jaunākajiem lasītājiem veltītajā rubrikā būs iespēja iepazīt Āfriku un uzzināt vairāk par zēnu Eliju un Riversaidas Adventistu skolu Kenijā.

Lai jums svētīgs un vērtīgs laiks, ko pavadīsiet, lasot “Adventes Vēstis”! Lai Dieva klātbūtne un mīlestība jūs sasilda un iepriecina!

Anitra Roze, AV galvenā redaktore

Vientulība ir paradoksāla. Tā var būt ļoti sāpīga, bet reizēm arī svētīga un pat dziedinoša. Cilvēks var atrasties starp citiem cilvēkiem vai pat pūlī un tomēr dziļi sirdī justies viens. Un reizēm – būt vienatnē, bet nejusties vientuļš.

Vientulība nav tikai atsevišķu cilvēku grupu problēma. Slavenības, kas pastāvīgi atrodas uzmanības centrā, nereti izjūt vientulību, jo nav viegli izšķirt, kurš vēlas draudzēties patiesi, nevis savtīga labuma dēļ. Garīgie līderi piedzīvo vientulību savā kalpošanā, jo bieži vien viņiem jāiet pirmajiem, jāuzņemas atbildības un jāiztur pretvējš. Arī laulībā cilvēks kādā dzīves posmā var sajusties nesaprasts un viens. Īpaši sāpīga vientulība ienāk pēc zaudējuma, kad līdzās vairs nav cilvēka, kas bijis sirdij tuvs.

To piedzīvo arī pusaudži, kuri skolā tiek izsmieti vai atstumti. Vientulību var sajust darba kolektīvā, veselības problēmu vai personības īpatnību dēļ. Un, jā, arī faktiski vientuļi cilvēki var justies tiešām vientuļi. Viss pieminētais atgādina, cik dažāda un dziļa var būt šī pieredze.

Taču svarīgākais jautājums nav tikai tas, vai mēs piedzīvojam vientulību, bet gan – ko mēs ar to darām. Vientulība kļūst postoša tad, ja mēs tajā paliekam vieni, noslēgti un bez cerības. Dievs mūs nav radījis dzīvei izolācijā.

Bībele atklāj, ka arī Jēzum vientulība nebija sveša. Viņš bieži devās nomaļās vietās, lai būtu vienatnē ar Tēvu. Šī vienatne Viņam bija dzīvinošas sarunas iespēja un spēka avots. Tajā pašā laikā pie krusta Jēzus piedzīvoja visdziļāko vientulību, nesot mūsu grēkus un ciešanas. Tas atgādina, ka neviens cilvēks savā vientulībā nav Dievam nesaprasts vai svešs.

Man kā kalpotājam, kurš daudz strādā ar cilvēkiem un kalpo viņu vajadzībām, biškopība vairāku gadu garumā bija kļuvusi par miera un klusuma terapiju. Darbojoties svaigā gaisā, rūpējoties par bitēm, es apbrīnoju Radītāja gudrību un kārtību, kas ielikta šajos mazajos kukaiņos. Kārtojot rāmīšus un gatavojot bites ziemai, es sarunājos ar Debesu Tēvu. Lai gan fiziski biju viens, es nejutos vientuļš. Dabā, kustībā un klusumā prāts atkal atrada līdzsvaru. Ar šo pieredzi vēlos teikt – pret vientulību ir zāles. Tās ne vienmēr ir ātras vai vienkāršas, bet tās ir pieejamas.

Protams, reizēm vientulība rodas arī tāpēc, ka mums trūkst prasmju veidot attiecības – uzklausīt, pieņemt, atvērties. Arī to var mācīties.

Ja Tu šobrīd piedzīvo vientulību, zini – Tu neesi viens. Dievs ir tuvāk, nekā bieži spējam to sajust. Arī mums kā draudzei un sabiedrībai ir aicinājums būt klātesošiem attiecībā pret citiem. Dažreiz pietiek ar vienu sarunu, vienu zvanu vai vienkāršu klātbūtni, lai vientulība sāktu atkāpties.

Jēzus ir teicis: “Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mateja 28:20) Lai tas mūs iedrošina! Tāpat lai Dievs dod mums atvērtu sirdi gan pret Viņu, gan līdzcilvēkiem!

Vēlot Dieva svētības,

Imants Ģipslis,
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

Kāpēc draudžu dibināšana?

Inga Šļakota,
Jaunu grupu un draudžu dibināšanas koordinatore

6.–8. februārī Rīgā, Baznīcas ielā 12a notika konference par jaunu draudžu dibināšanu ar nosaukumu "Misija: Latvija".

Draudžu dibināšana, iespējams, izklausās pēc temata, kas neattiecas uz visiem, pēc temata, kas varbūt pat apvīts negatīvām asociācijām un pieredzēm, vai arī pēc kā jauna, kas raisa daudz jautājumu. Tikmēr misionāri un misioloģijas pētnieki to pazīst kā metodi ar augstāko efektivitāti un visos mūsu draudzes vadības līmeņos tā ir izvirzīta par prioritāti. Pēc posma, kad šis temats ilgāku laiku palicis novārtā, par to tiek runāts un lemts ar pieaugošu intensitāti. Kāpēc?

Kāpēc dibināt draudzes?

Šis jautājums ir vissvarīgākais. Mēs domājam par draudžu dibināšanu, izvirzām to par prioritāti, nododamies tai (un nodoties tai nozīmē iziet frontes pašās pirmajās līnijās) ar vienu vienīgu mērķi – visu to cilvēku dēļ, par kuriem Jēzus ir nomiris, bet viņi to vēl nezina vai nesaprot.

Diemžēl – vai uz grēcinieku planētas neizbēgami – jaunas draudzes rodas arī citu primāro iemeslu dēļ, no kuriem visbiežākie ir konflikti. Esošā nepatīk – vajadzīga jauna! Protams, vainošanas spēle ir bezjēdzīga, un nav vērts kratīt pirkstu nevienas jaunas vai esošas draudzes virzienā, norādot, kurš tad vairāk pie kā vainīgs. Lai Dievs pārvērš ikvienu krīzi jaunā briedumā un svētībā! (Un to Viņš dara!) Dažas teorijas gan apgalvo, ka, ja lielas draudzes nedibina jaunas draudzes veselīgos veidos, tad agrāk vai vēlāk no tām rodas jaunas draudzes neveselīgos veidos, un vēl citi spriež, ka liels vairums konfliktu rodas no garlaicības, proti, kad kristieši nav pietiekami nodarbināti enerģiskā un aizrautīgā misijas darbā. Taču viens ir skaidrs – jauna draudze nav pretstats vai pārmetums esošai draudzei, tā ir esošas draudzes turpinājums un sabiedrotais. Tas nav par konkurenci. Tas ir par misiju. Tas nav par mums. Tas ir par tiem, kuru vēl nav starp mums.

Vai Bībele aicina dibināt draudzes?

Bībele saka tā:

- "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas [..]" (Mt. 28:19)
- "Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai." (Mk. 16:15)
- "Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu." (Jāņa 20:21)

Šīs visas ir lielās pavēles versijas. Ejiet! Ejiet! Es jūs sūtu!

Cauri laikiem draudze ir gana daudz mēģinājusi būt uzticīga lielajai pavēlei caur citām metodēm, nevis iešanu. Palikt ir vieglāk. Mēs esam te, lai cilvēki nāk pie mums! Pagājušā gadsimtā lielu popularitāti iemantoja ideja par mega draudzēm. Jo lielāka draudze, jo labāk! Tomēr, desmitgadēm ejot uz priekšu, statistika liecina, ka kopumā tas nav palīdzējis sabiedrību aizsniegt vairāk. Patiesība ir tā pati, kas 1. gadsimtā, kad vajāšanas izklīdināja Jeruzalemes draudzi, rezultējoties straujā kristietības izplatībā.

> "Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai." (Mk. 16:15)

Apustuļa Pāvila piemērs, protams, ir visspilgtākais. Viņa dzīves misija bija doties, kur vēl Kristus vēsts nav pieņemta, izveidot tur jaunu draudzi, tad doties tālāk. Viņš apzinājās savu aicinājumu, draudzes apstiprinājumu tam un Svētā Gara svaidījumu, līdz ar to viņš nekautrējās jau izveidotajām draudzēm lūgt resursus sava darba atbalstam. Jeruzalemes, Antiohijas, Romas un Maķedonijas draudzes ir daži paraugi šī atbalsta sniegšanā. Ir naivi un nepiemēroti iztēloties 1. gadsimta kristiešus kā supercilvēkus. Diez vai vajadzība pēc līdzekļiem un darbiniekiem ir mainījusies gadu tūkstošos, un tieši tādas pašas ir cilvēciskās nepilnības, apātija, lepnums un spēja sastrīdēties. Apustuļu (burtiski – sūtīto) dāvanas ir dotas draudzei visos laikos, taču ne visos laikos tās ir piemēroti izmantotas un atbalstītas to izaicinošajā darbā.

Mums patīk būt kopā ar brāļiem un māsām saldā sadraudzībā. Taču paldies Dievam, ka Jēzus nepalika Debesīs un atnāca uz šo neērto, egoistisko un pazudušo planētu, lai dalītu Debesu valstību ar mums!

Mums ļoti patīk palikt un gaidīt, kad nāks pie mums. Taču Bībeles skaidrais princips ir: ejiet!

Vai Praviešu Gars aicina dibināt draudzes?

Vispirms jāpiebilst, ka draudzes pirmsākumos, kas bija arī Elenas Vaitas laiks, draudžu dibināšana bija pašsaprotama. Šodien mums jāatgriežas pie tā, kas reiz notika pilnīgi citos apmēros. Piemēram, 19. gadsimta 70. gados adventisti dibināja 1 jaunu draudzi uz 1,7 mācītājiem; šodien mēs dibinām vienu uz 123 mācītājiem. Kā žurnālā "Ministry" norāda Rons Gladens, draudžu dibināšana reiz bija tik centrāla adventismā, ka Ģenerālkonferences prezidents A. G. Danielss mudināja konferenču prezidentus ik pa laikam pamest administratīvo darbu un pavadīt gadu draudžu dibināšanā. Rezutāti bija atbilstoši prioritātēm. (Vairāk lasiet te: *Ministry Magazine | Evangelism and church planting*)

Līdz ar to praviete par to nerunā tik apjomīgi kā, iespējams, runātu šodien, un, kad viņa par to runā, tas nereti datēts jau vairāk dzīves nogalē, redzot, kā draudžu dibināšanas dedzība sāk samazināties.

Elenas Vaitas rakstos varam izcelt 3 iemeslus, kāpēc nepieciešams nopietni darboties draudžu dibināšanā: 1) evaņģēlija izplatība, 2) nē centralizācijai, 3) esošo draudžu un ticīgo garīgā veselība. Pēdējie divi gan pakārtojas zem pirmā, bet viens ir skaidrs – ikreiz, kad esam pārāk ērti aizsēdējušies savos mīkstajos 21. gadsimta krēslos, Elenas Vaitas rakstos varam no jauna atrast skaidros pamudinājumus celties un doties piedzīvojumos kopā ar Dievu, kas prasa lielus upurus un tomēr ir tā vērti.

"*Visiem, kas tic, Dievs ir uzlicis nastu dibināt jaunas draudzes,*"[1] viņa saka, stāstot par to, kā misijas darbs pilsētās veicams. Visiem, kas tic!

Grāmatā "Evaņģelizācija", 535. lappusē varam atrast, piemēram, šādus uz darbību mudinošus aicinājumus: "*Kungs vēlas, lai daudzās vietās darbs tiktu atsākts no jauna un dibinātas nelielas iestādes.* [..] *Ir jāapstrādā daudzi jauni lauki, tāpēc nevajadzētu plānot vairākus lielus*

> "Visiem, kas tic, Dievs ir uzlicis nastu dibināt jaunas draudzes.
> / E. Vaita /

pasākumus dažās iemīļotās vietās. Kungs mani ir pamācījis, ka mums nav jāveido daudzi lieli centri. [..] *Kur vien ierodas misionāri, tur viņiem pa pēdām vajadzētu sekot kādas mazas iestādes dibināšanai, lai darba virzība tiktu paātrināta.* [..] *Ir jāpieliek pūles gan uz lielceļiem, gan sānceļiem. Mēs darbu neorganizējam saskaņā ar vislabākajiem plāniem. Mums jātiecas savus spēkus sadalīt un vēl vairāk sadalīt, lai varētu ieiet jaunos laukos.*"

Šeit skaidri izceļas norādījums – nevis lai mūsu esošās draudzes kļūst lielākas, bet lai to kļūst vairāk! Tas nav slikts plāns, ja ilgojamies, lai mūsu draudze kļūtu lielāka. Tas ir labs. Tomēr tas nav vislabākais. Par šo principu praviete runā atkal un atkal. Viņa norāj Betlkrīku un Čikāgu kā lielos centrus, uz kuriem visiem patīk doties strādāt. Viņa apgalvo, ka Dievs ļāva Betlkrīkai ciest ugunsgrēkā, lai izkaisītu darbiniekus, gluži kā reiz Jeruzalemes vajāšanas izkaisīja kristiešus.

"Liecībās draudzei"[2] viņa to sasaista kopā ar otru bieži pieminēto iemeslu – ticīgo garīgo veselību. "*Daudzi mūsu lielo draudžu locekļi nedara gandrīz neko. Viņi varētu paveikt labu darbu, ja nespiestos kopā, bet izklīstu pa vietām, kur patiesība vēl nekad nav iegājusi. Pārāk biezi sastādīti koki labi neattīstās. Dārzniekam tie jāpārstāda, lai būtu telpa augšanai, lai tie neizaugtu kropli un vārgi. Šī likuma ievērošana atstātu labu iespaidu arī uz mūsu lielajām draudzēm. Tieši šī darba trūkuma dēļ daudzi locekļi garīgi mirst. Viņi kļūst vāji un nespēcīgi. Pārstādītiem viņiem būtu vieta augt stipriem un spēcīgiem.*"

Praviešu Gars īpaši aicina draudžu dibināšanai nodoties lielas draudzes (mums gan nav datu par to, cik liela ir liela draudze). Tačū vienlaikus īpaši aicinājumi ir izteikti mācītājiem, jauniešiem un galu galā ikvienam, kurš vien var kaut ko darīt jaunu draudžu dibināšanas labā. Tā ir recepte, ko viņa izraksta veiksmīgam misijas darbam un esošo draudžu veselībai.

Vai tas ir labi, ka reiz kāds dibināja dr audzi, kurā mēs šodien esam?

Latvijas vēsturē ir kādas ārkārtīgi skaistas lappuses, kas datējamas ar laikposmu pirms nacionālajām atmodas kustībām, ar ko pierasts sākt stāstu par Latviju. Tajās ir stāsts par hernhūtiešiem no Vācijas, kuri ieradās Latvijā kā misionāri, mācījās latviešu valodu un strādāja mums līdzās mūsu smagos dzimtcilvēku darbus, lai iemantotu tik daudz uzticības, ka mēs būtu gatavi uzklausīt viņu stāstus par Kristu. Vispirms mēs viņus izsmējām. Tad uzklausījām. Tad tika dibinātas Brāļu draudzes un latvieši pieņēma evaņģēliju. Kristus vārds no uzspiesta kļuva par glābiņu, identitāti, iemeslu dzīvot, strādāt, domāt, lasīt, rakstīt un būt. Viena no Eiropas iespaidīgākajām atmodām, starp citu. Mēs kļuvām par tautu, pateicoties Kristum un Viņa kalpiem – Brāļu draudžu dibinātājiem.

Vairāk nekā gadsimtu vēlāk Latvijā ieradās pirmie adventistu misionāri. 19. gadsimta beigās pa Rīgas ielām staigāja Johans Perks, dalīdams literatūru. Viņš noteikti varēja būt daudz kur citur tajā savas dzīves gadā. Kad viņam pievienojās Ludvigs Konradi, Rīgā tika nodibināta draudze ar 20 locekļiem. Nelabvēlīgajos politiskajos apstākļos 20. gadsimta sākumā turpinājās jaunu ticīgo grupu dibināšana, un draudzes locekļu skaits līdz Pirmajam pasaules karam 1914. gadā bija labi pārsniedzis tūkstoti. 1928. gadā pēc brīvvalsts atmodas laika tas bija jau pāri 2 tūkstošiem, bet 1935. gadā pāri 3 tūkstošiem. Līdz 2. pasaules karam Latvijā jau bija 68 draudzes.

Padomju Savienības laiks bija liels izaicinājums draudzes pastāvēšanai un misijas darbam. Savukārt pēc tā sekoja jauna atmoda, kuras laikā tika dibinātas vairākas draudzes.

[1] *E. G. White. Ministry to the Cities,* 140

[2] 8. sēj., 244. lpp.

Šos stāstus jau var atstāstīt mūsu pieredzējušie mācītāji. Vai tas bija viegli? Nē! Vai bez viņu atsaukšanās Dieva aicinājumam un pūliņiem šodien būtu draudzes Madonā, Valkā, Smiltenē un citur? Nevienas draudzes eksistence nav pašsaprotama! Bet katra draudze ir glābšanas stacija vietējiem!

Šodien mums Latvijā ir reģistrēta 51 draudze ar vairāk nekā 3 tūkstošiem locekļu. Katrai no šīm draudzēm ir savs stāsts. (Ar to var iepazīties A. Pešeļa grāmatā "Septītās dienas adventistu draudzes Latvijā".) Vai tu zini savas draudzes stāstu? Vai tas ir labi, ka bija kāds, kurš nodevās misijas darbam, lai izveidotu draudzi, kurā tu šodien vari slavēt Dievu? Cik ilgs laiks paies, līdz tu piedalīsies draudzes izveidē kāda cita labā?

Kāpēc draudžu dibināšana ir tik efektīva misijas metode?

Ir divi veidi, kā varam skatīties uz pasauli mums apkārt no draudzes nama logiem. Pirmais: apkārt ir tik daudz bezcerīgu grēcinieku, kurus nekad nekas neinteresēs! Otrais: apkārt ir tik daudz glābjamu cilvēku, kuri atsauksies, kad evaņģēlijs tiks pasniegts mīlošā un saprotamā veidā viņu valodā! Reizēm, kad mūsu pūliņi negūst cerētos rezultātus, ieslīgstam pirmajā skatījumā. Cik labi, ka Jēzus uz katru no mums reiz skatījās ar otro!

Gluži kā uguns eksistē degot, draudze eksistē, nododoties misijai. Draudzei, kurai nav misijas, drīz vairs nav arī ticības. Misijas darbā ir 2 iespējas: esošā draudze kļūst lielāka vai arī veido jaunas draudzes. Vai nu mums Viņa vārdā jāiet, vai arī mums jāsūta un jāatbalsta sūtītie.

Tas, ko misioloģijas[3] pētnieki ir ievērojuši, saskan ar Elenas Vaitas principu – prioritātei jābūt jaunu draudžu dibināšanai, nevis esošās draudzes palielināšanai. Abi centieni ir labi. Pirmie ir [savā ziņā] grūtāki. Bet attiecīgi efektīvāki. Viens no bieži minētajiem iemesliem tam ir draudzes kā dzīva organisma dzīves

> "Apkārt ir tik daudz glābjamu cilvēku, kuri atsauksies, kad evaņģēlijs tiks pasniegts mīlošā un saprotamā veidā viņu valodā!

cikls. Piemēram, kāds pētījums starp baptistiem (kuri šobrīd gan ASV, gan Latvijā ir priekšzīmīgi aktīvi draudžu dibināšanā un likumsakarīgi arī straujāk augoši) parādīja šādus datus:

- draudzes vecumā 0–3: vidēji 10 jaunkristītie gadā uz 100 draudzes locekļiem;
- draudzes vecumā 3–15: vidēji 5 jaunkristītie gadā uz 100 draudzes locekļiem;
- draudzes vecumā 15+: vidēji 1,5 jaunkristītie gadā uz 100 draudzes locekļiem.

Jaunas draudzes kopumā krista vairāk cilvēku nekā vecākas draudzes. Tas nav apvainojums. Tas ir tikai dzīves cikls. Bērniem patīk skriet, un pieaugušajiem – pasēdēt. Vai tas nozīmē, ka jāsāk domāt par nāvi? Nepavisam! Draudze tomēr ir Dzīvības Kunga iestādījums. Ir jāsāk domāt par grūtniecību!

Draudzi, kas apņēmusies dibināt jaunu draudzi, sauc par mātes draudzi, un tas ir viens no draudzes dibināšanas modeļiem līdzās misionāru komandas vai mazās grupas dibinātām draudzēm. Kad draudze vienojas doties šajā virzienā, tā lūdz par to, mācās par to, tad nošķir nelielu komandu no sava vidus jaunās draudzes dibināšanai, ko mēdz saukt par kodolkomandu. Šajā kodolkomandā ir cilvēki ar apustuļu un evaņģēlistu dāvanām, ar Dieva aicinājumu būt šajā komandā, piederīgi sociālajai grupai vai teritorijai, kurā plānota jaunā draudze. Tā uzņemas tālāko darbu, savukārt mātes draudze turpina lūgt, atbalsta ar dažādiem resursiem, priecājas un raud līdzi darba priekiem un grūtībām. Kā jau māte.

Sūtīt jaunas draudzes dibināšanas misijā savus labākos līderus, strādāt gatavākos un dedzīgākos lieciniekus izklausās pēc drošas pašnāvības draudzei, ja vien neaizmirstam Dieva ekonomiju, kas atšķiras no mūsējās tik ļoti, cik Debesis ir augstākas par zemi. Ir neskaitāmi stāsti par draudzēm, kas iesaistās jaunas draudzes veidošanā, un līdz brīdim, kad jaunā draudze uzsāk savus oficiālos dievkalpojumus, mātes draudzes apmeklētāju skaits ir augstāks nekā pirms tā izsūtīja no sevis cilvēkus misijas darbam. Mums noteikti nav jāraizējas par savas esošās draudzes skaitlisko izaugsmi vairāk nekā par kopējo Dieva valstības paplašināšanos. Tikai, patiesi raizējoties par pirmo, piedzīvosim otro.

Interesanti, ka vairumā gadījumu jaunas draudzes parādīšanās ceļ kopienas garīgo interesi un nes labumu visām esošajām draudzēm tuvumā. Kas vien ceļ Dieva valstību, ceļ arī katru tās vēstniecību. Atceros kādu stāstu par jaunas draudzes dibināšanu, kas pacēla kopienas garīgo interesi tik augstu, ka pat citu konfesiju draudzes pēkšņi piedzīvoja apmeklētāju skaita dubultošanos. Lielākoties vienas konfesijas vairākas "filiāles" tajā pašā kopienā iesaistīto draudžu veselību un dzīvotspēju ietekmē pozitīvāk nekā vienas draudzes monopols kopienā. Iespējams, ko tādu nojauta "Narvesen" veidotāji, parūpējoties, lai šis kiosks ir uz katra stūra plaši apdzīvotās vietās.

Tas par skaitļiem, bet lielākais ieguvums, kā Elena Vaita to norāda, ir garīgais ieguvums iesaistītajiem. Lai gan draudzes dibināšana ir grūts darbs, kas prasa visādus upurus, tā nes sev līdzi jaunu enerģiju, fokusu, jēgu un iespēju redzēt, kā Dievs spēcīgi darbojas. Dzemdībās no jauna piedzimst arī māte.

Taču, ja tas nebūtu par jauneklīgo enerģiju, kāda piemīt jaunām draudzēm, vai atjaunoto dzīvību, kādu var piedzīvot mātes draudzes? Svarīgs jautājums: "Kāpēc gan visi nevarētu vienkārši nākt pie mums? Pie mums ir labi! Mēs joprojām jūtamies ļoti dzīvīgi, un mums ir labs kristību reitings! Vai ir kāds iemesls mums atbalstīt jaunu draudžu veidošanu?"

Pazemību veicinošā atbilde ir, ka ir vajadzīgas daudzas un dažādas draudzes, lai aizsniegtu

[3] Zinātne par misiju.

daudzus Kristum. Jauna draudze var piemēroties, lai aizsniegtu konkrētu, grūti aizsniedzamu cilvēku grupu. Visi nejūtas piederīgi visur. Lai cik ideāla kādam liktos kāda draudze, tā nekad nespēs būt ideāla pilnīgi visiem, jo cilvēki ir neaptverami dažādi. Misija nav fokusēta uz mums. Mēs gribam vest cilvēkus pie Jēzus, nevis pašmērķīgi pie sevis.

Es reiz iemācījos no kolēģiem skolotājiem tādu teicienu: "Ja bērns nemācās tā, kā mēs mācām, mācīsim viņu tā, kā viņš mācās!" Bija gan citi kolēģi, kam šis teiciens ļoti nepatika, viņi cirta kāju pie zemes un teica: "Vai nu tu mācīsies, kā es mācu, vai pats vainīgs!" Vai nu tev patiks draudze, kāda ir mums, vai pats vainīgs! Šī ir ļoti egocentriska domāšana un noteikti ne misionāru domāšana.

Neatņemama daļa no misionāru būtības ir darīt netradicionālas lietas centienos aizsniegt cilvēkus ar evaņģēliju. Gatavība eksperimentēt te ir izšķiroši svarīga. Ne visi eksperimenti ir veiksmīgi. Varam noskatīties, sakot: "Nu, nu, paskatīsimies, redzēsi, ka tā nav laba ideja!", un, kad riskētājs izrādās kļūdījies, nosaukt par Kļūdu viņu pašu, un saraut visas attiecības. Varam arī noskatīties, sakot: "Ja izrādīsies, ka tā nav laba ideja, nāc, liksim galvas kopā un domāsim nākamo!" Mums ir vajadzīgi traki cilvēki, kas mīl pārmaiņas, jo tās ir Dieva dotas dāvanas, lai darītu tieši šādu darbu. Pāvils tāds bija, un Jeruzalemes brāļi viņu ne vienmēr saprata, bet viņiem izdevās izrunāties un vienoties, saglabājot uzticību un cieņu.

Draudžu dibināšanu noteiktām sabiedrības grupām, iespējams, ir grūtāk saprast nekā draudžu dibināšanu jaunās teritorijās. Bet labās ziņas, ko vērts no šī atcerēties, ir: ikviena draudze var efektīvi aizsniegt tos, kuri neapmeklē tās dievkalpojumus, kļūstot par mātes draudzi jaunai draudzei.

Ir dažādi veidi, kā veidot jaunas draudzes

Jaunu draudzi var dibināt esošās draudzes ēkā, piemēram, citas valodas grupai. Var dibināt mājas draudzi. Esoša draudze var pārorganizēties par mazo grupu draudzi, kas sanāk kopā ar zināmu regularitāti. Mātes draudze var nebūt viena, bet vairākas, sadalot resursus un atbildības. Draudzi var veidot mācītāji, ierindas locekļi, cilvēki visos vecumos, lai gan Elena Vaita norāda, ka šī atbildība īpaši gulstas uz jauniešiem. Draudzei NAV jābūt lielai, lai to darītu. Izšķirošs nekad nav draudzes izmērs vai resursu bagātības, bet gan nodošanās līmenis. Draudzes jaudu nevērtē pēc tās draudzes locekļu skaita, bet gan pēc izsūtīto misionāru skaita.

Vēl svarīgāk: **ir neskaitāmi veidi, kā atbalstīt draudžu dibināšanu. Pirmais sākas mūsu domāšanā.** Cik daudz tā ir vērsta uz misiju, cik uz mums pašiem. Cik daudz tā nodarbojas ar kritiku, cik ar iedrošinājumu. Cik daudz mēs mācāmies, izzinām un jautājam, cik daudz uzskatām, ka visu jau zinām par visu un visiem. Cik daudz kritiku izsakām aizmuguriski, cik daudz to izsakām ieteikuma vai jautājuma formā personīgi cilvēkam, par kuru tā ir. Cik daudz darām, cik baidāmies.

Kāpēc tas ir temats, par ko būt lietas kursā visiem?

Jo draudžu dibināšana ir frontes līnijas misijas darbs. Skaidrs, ka visi neatrodas frontes pirmajās rindās. Taču bez aizmugures atbalsta fronte ir vāja. Jaunā Derība ir pilna cilvēkiem, kuri darbojās draudžu dibināšanā, taču vēl pilnāka tā ir ar cilvēkiem, kuri dažādos veidos

> "Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu. (Jāņa 20:21)

atbalstīja šo darbu, citādi tas nevarētu notikt. Cilvēkiem, kuri to izprot un zina tā nozīmību. Cilvēkiem, kuri arī nes upurus šīs lietas labā. Cilvēkiem, pie kuriem var vērsties pēc atbalsta, kad tas nepieciešams. Izglītības un informētības nozīmību šajā lietā nav iespējams pārspīlēt.

Draudžu dibināšana nav pašmērķis. **Kāpēc ir vērts izvirzīt šādu mērķi un runāt par to?** Jo draudzes dibināšana kādā jaunā vietā vai jaunai cilvēku grupai parāda, ka mūsu misijas darbs ir bijis rezultatīvs un tas turpināsies. Tie neesam tikai mēs, kas ir kaut ko darījuši, un tas nav tikai kaut kas, kas kādam ir bijis par svētību – kas arī ir skaisti un svarīgi. Bet ir tapis jauns, dzīvs organisms, kas turpinās iesākto darbu tā, kā mēs paši nekad nevarētu. Draudžu dibināšana mums atgādina mērķus, uz kuriem ejam, kas ir tik nopietni, cik nopietns ir misijas darbs. Draudžu dibināšana no jauna paceļ mūsu latiņu evaņģelizācijas darbam, tā mūs izaicina domāt plašāk, domāt pamatīgāk, nest lielākus upurus.

6.–8. februāra konference "Misija: Latvija" bija paredzēta, lai ikviens varētu mācīties un iedvesmoties par šo tematu. Nākamie pasākumi šajā gadā jau būs specifiskas apmācības tiem, kurus Dievs ir uzrunājis vai vēl uzrunās tam nodoties vairāk. Savukārt pavasarī sāksies mācību cikls jauniešiem Baltijā.

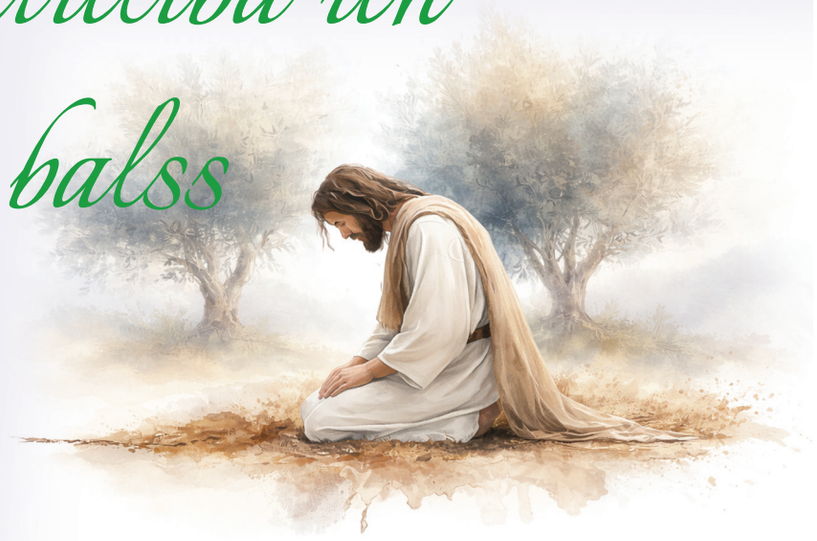
Lai Dievs arvien svētī Latviju!

> "Ikviena draudze var efektīvi aizsniegt tos, kuri neapmeklē tās dievkalpojumus, kļūstot par mātes draudzi jaunai draudzei.

Svētīgā vientulība un klusā balss

Andris Pešelis,
Auces draudzes, Dobeles draudzes un Jelgavas draudzes mācītājs

Dažkārt sarunās par draudzes vajadzībām kā "problēma" tiek minēta arī vientulība. Runātāji tad spriež, kas būtu darāms ar draudzes vientuļniekiem, kādus pasākumus tiem būtu nepieciešams sarīkot, kā tos savest kopā ar citiem draudzes locekļiem.

Vientulībai mēdz būt dažādi iemesli, taču risinājums vientulībai ir vienkāršāks, nekā to mēdz iztēloties. Ja vientuļnieks vēlas atrast sev sabiedrību, viņam pašam ir jāsper pirmais solis sabiedrības virzienā. Nez kādēļ par vientulību nav sūdzējies neviens draudzkopis, kurš no sirds ir veicis savu kalpošanu. Par vientulību nav sūdzējies draudzes vecākais, kurš aktīvi iekļāvies savas draudzes kalpošanā. Jaunieša vientulības risinājums ir dalība mājas grupā vai jauniešu pasākumos. Savukārt vecāki cilvēki mēdz brīvprātīgi izvēlēties sev vientulību pragmatisku apsvērumu vadīti. Pirmkārt, viņi nevēlas sev apkārt kņadu, troksni vai aplamu cilvēku pļāpu uzklausīšanu. Otrkārt, tas ir personiskās veselības jautājums, kad viesu uzņemšana savās mājās top par apgrūtinājumu. Treškārt, vientulībā cilvēks var justies diezgan ērti pats ar sevi savās atmiņās, brīvs no izlikšanās. Un tad pēkšņi pie šī vientuļnieka ierodas trokšņainu cilvēku pulks, kurš uzskata, ka šim vientuļniekam ir "problēma" ar vientulību. Atceros, reiz nonācu slimnīcā un gulēju savā palātā. Veselības stāvoklis prasīja mieru, bet tad pēkšņi ieradās apmeklētāji. Nācās sākt sarunas, jādomā, kā izklaidēt ciemiņus. Taču prātā bija tikai viena doma: "Kaut viņi ātrāk ietu prom..."

Bībeles stāstos ir pieminēti vairāki vientuļnieki. Ādams bija "vientuļš" Ēdenē, kad nespēja atrast sev domu biedrus. Pravieši bija vientuļnieki. Dziesminieks daudz apdziedāja savu vientulību Psalmos. Jēzus bija vientuļš pie krusta: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" (Mk. 15:34) Atrast sev domu biedrus gudrībā un Dieva atziņā uz šīs planētas ir ārkārtīgi grūti. Katrs lūkojas uz savu ceļu.

Pravietis Elija izsaucās: "[..] es vienīgais esmu atlicies!" (1. Ķēn. 19:10) Taču Elijam šajā vientulībā tika dota svētīga parādība: "Un redzi, Tas Kungs gāja garām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķeļ kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija Tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē. Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet Tas Kungs nebija ugunī. Bet pēc uguns – lēna balss." (1. Ķēn. 19:11, 12)

Man ir labi saprotama milzīgā godbijības sajūta, kāda pārņem, nonākot lielajos dievnamos. Tur valda klusums un, šķiet, paša Dieva svinīgā klātbūtne. Adventistu dievnamos bieži vien valda kņada un troksnis. Cīņa ar trokšņotājiem spiež runāt vēl skaļāk, un tas pavisam laupa klusuma un Dieva tuvuma sajūtu. Tad, pa vidu šai burzmai, esmu daudzkārt dzirdējis draudzes locekļus apspriežam frāzi "sadzirdēt Dieva kluso balsi".

Ar Dieva kluso balsi ikviens saprot kaut ko savu – balsi vai iedvestu domu. Taču ikviens ar to saprot tiešu Dieva vadību, kad tiek dota instrukcija vai padoms rīcībai.

Rakstu vietas konteksts (1. Ķēn. 19:11, 12) ir pēc notikumiem Karmela kalnā. Baāla reliģijā dievība atradās vētrā, zemestrīcē, zibenī, pērkonā. Baāls ir izteikti panteistiska dievība, kurai piedēvēja atrašanos radītajās lietās. To saistīja ar pērkonu, un arī Baāla pravieši kalnā skaļi bļaustījās. Turpretī "klusā balss" ir krass kontrasts. Protams, ka Dievs nebija arī šajā klusajā balsī. Pravietim nebija jāpaliek klusam, lai saklausītu, ko saka Tas Kungs. Dievs atklājas Vārdā. Lai saklausītu To Kungu, jānovērš uzmanība no pasaules skaļajām un lielajām lietām. Cik bieži Dievs uzsāk ko nozīmīgu ar nelielām lietām – sacītu vārdu, mazu iesākumu, mazu dzirksteli, sinepju graudiņu! "Nevis varenā dievišķā spēka izpausmē, bet gan ar klusu, lēnu balsi Dievs vēlējās atklāties savam kalpam. Viņš gribēja Eliju pamācīt, ka ne vienmēr ar lielu spēku veiktie darbi ir vissekmīgākie Viņa nolūku īstenošanā. Elijam gaidot Kunga atklāsmi, trakoja vētra, liesmoja zibens un plosījās rijoša uguns, bet Dieva tur nebija. Tad nāca lēna, klusa balss, un pravietis

aizklāja savu vaigu Kunga klātbūtnes priekšā. Tā tika klusināta viņa neapmierinātība. Elijas gars kļuva maigāks un pakļāvīgāks. Tagad viņš saprata, ka mierīga uzticēšanās un stipra paļaušanās uz Dievu var nodrošināt palīdzību jebkurā brīdī. Ne vienmēr tieši visizglītotākā veidā pasniegtā Dieva patiesība pārliecina un atgriež dvēseli. Ne ar daiļrunību vai loģiku aizsniedz cilvēku sirdis, bet gan Svētā Gara iespaidā, kas darbojas klusi, bet droši, pārveidodams un attīstīdams raksturu. Tā ir lēnā, klusā Svētā Gara balss, kurai ir vara pārvērst sirdi." (E. Vaita. "Pravieši un ķēniņi", 168., 169. lpp.)

Ir svarīgi, ko Dievs saka Saviem bērniem klusā balsī. Tomēr vēl svarīgāk, ko Dieva bērni dara ar šo Dieva sacīto. Kā šie Dieva sacītie vārdi tiek uztverti, iemiesoti un lietoti attiecībās ar apkārtējiem? Vai cilvēks nejauc Dieva "kluso balsi" ar savējo?

Stāstā par pravieti Eliju šī "klusā balss" tapa saklausīta vientulībā, klusumā, pārdomās un, kas svarīgi, spiedošu problēmu ielenkumā. Šī "klusā balss" nekad nav bijusi kā atbilde uz ziņkārību vai pat "vientulību". Dieva "klusā balss" var būt skaļa, uzstājīga un spilgta. Cilvēks, kurš piedzīvojis Dieva "kluso balsi", ir bijis tam sagatavots, tādēļ spēja atšķirt to no visām citām balsīm. Pravieša Elijas piedzīvojums parāda, ka vientulība nemaz nav problēma. Dieva "kluso balsi" ir sarežģīti saklausīt drūzmā. To nevar saklausīt garo sarunu laikā, kuras runā tie, kas atnākuši vientuļnieka vientulību klīdināt. Šī iemesla dēļ es pārstāvu to mazākumu, kas uzskata, ka vientulība nebūt nav tik liela problēma, kādu to iztēlojas. Vientulībai, protams, var būt savas negatīvās puses, kā ikkatrai lietai, jo to var pavadīt ilūzijas un ilgas pēc iedomātām lietām. Tomēr tai ir arī ieguvumi, un tos novērtē vientuļnieki, kas ir ceļā pie Tā, kurš ir lielāks nekā mūsu problēmas. "Bērniņi, nemīlēsim vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem un ar patiesību! No tā mēs zināsim, ka piederam patiesībai un varēsim savu sirdi Viņa priekšā klusināt, ka, ja mūsu sirds mūs pazudina, **Dievs ir lielāks** nekā mūsu sirds un zina visas lietas." (1. Jņ. 3:18–20)

PATMOS

Sekojiet izdevniecības "Patmos" jaunumiem arī sociālajos tīklos Facebook un Instagram!

Facebook

Instagram

VIENTULĪBA

Valdis Zilgalvis,
Smiltenes draudzes mācītājs

Radot cilvēku, "Kungs Dievs teica: "Nav labi būt cilvēkam vienam, Es darīšu viņam palīgu, kas būs tam līdzās."" (1. Mozus 2:18[1]) Tā tas bija paredzēts. Bet kāda ir mūsu ikdiena? Izrādās, ka vientulība Latvijā ir nozīmīga sabiedrības problēma, kas skar visas vecuma grupas, īpaši jauniešus un gados jaunos pieaugušos, kuri biežāk jūtas vientuļi rudenī un ziemā, bet arī visu gadu. Aptaujas rāda, ka aptuveni 20 % jauniešu (18–29 gadu vecumā) jūtas vientuļi pastāvīgi, bet tumšajos mēnešos šis īpatsvars pieaug līdz 32 %. Savukārt visā populācijā ap 10–13 % cilvēku vientulību piedzīvo pastāvīgi, un šī tendence ietekmē gan fizisko, gan mentālo veselību, radot nopietnus psihoemocionālus izaicinājumus.

Kas ir vientulība?

Pēc daudzu ekspertu domām, vientulība nebūt nav saistīta tikai ar to, ka esam vieni paši, ka blakus nav neviena cita. Piemēram, universitātes pirmkursnieks var justies vientuļš, neskatoties uz to, ka viņam blakus ir istabas biedri un citi vienaudži. Karavīrs, uzsākot savu militāro karjeru, var justies vientuļš pēc iestāšanās dienestā, neskatoties uz to, ka ap viņu pastāvīgi ir citi karavīri. Vientulība ir universāla cilvēka emocija, kas ir gan sarežģīta, gan unikāla katram indivīdam. Pētnieki norāda, ka vientulību var saistīt ar sociālo izolāciju, vājām sociālajām prasmēm un introversiju. Vientulībai ir cieša saistība ar depresiju, jo īpaši pusaudžu vecumā. Pētījumos tika konstatēts, ka cilvēki, kuri jūtas vientuļi, ir mazāk priecīgi, mazāk apmierināti un vairāk pesimistiski.

Monofobija jeb bailes būt vienam ir vispārējs termins, kas apzīmē vairākas specifiskas baiļu izpausmes. Daži cilvēki baidās tikt šķirti no kāda cilvēka. Citi baidās dzīvot vieni, būt vieni mājās vai atrasties vieni sabiedrībā.

Vientulības veidi

Pastāv dažādi vientulības veidi.

Ir sociālā vientulība, kad cilvēks ir "ieslodzīts" savās mājās un nevar tikties ar draugiem vai ģimeni. Šādu vientulību var piedzīvot arī tad, ja cilvēkam trūkst sociālo kontaktu vai aktivitāšu.

Ir emocionālā vientulība. Tā tiek piedzīvota gadījumos, kad cilvēkam gan ir draugi un ģimene, bet viņš jūtas no tiem emocionāli atdalīts. Šāda vientulība rodas, kad cilvēks saskaras ar izpratnes trūkumu no līdzcilvēku puses un nespēj izveidot saikni ar apkārtējiem.

Ir arī intelektuālā vientulība – nespēja apspriest ar citiem to, kas cilvēkam šķiet svarīgs un interesants.

Bet visbīstamākais no visiem vientulības veidiem ir garīgā vientulība. Tā neizriet no sociālo vai emocionālo kontaktu trūkuma. Tā ir vispārēja sajūta, ka esi atdalīts no visiem un nepiederi nevienai vietai, sajūta, ka tava dzīve ir nepilnīga un tai trūkst jēgas. Šādā stāvoklī cilvēks var just neskaidras ilgas, nespējot pateikt, pēc kā vai pēc kura tieši ilgojas. Šī sajūta vajā cilvēku visu mūžu. Iespējams, viņš to neizjūt katru dienu, bet zina, ka tā vienmēr ir klātesoša un agri vai vēlu atkal parādīsies. Tā ir tukšuma sajūta, kuru var aizpildīt tikai Kristus neizsīkstošā mīlestība.

Vai kristietis var justies vientuļš?

Psihologi apgalvo, ka cilvēkiem ir fundamentāla nepieciešamība tik iekļautiem kādas grupas dzīvē un veidot tuvas attiecības. Šķiet, mēs vislabāk funkcionējam, kad šī sociālā vajadzība ir apmierināta, tad ir vieglāk saglabāt motivāciju, lai risinātu dažādus dzīves izaicinājumus. Te atklājas, cik nozīmīga ir piederība draudzei. Kad vajadzība pēc iekļaušanas netiek apmierināta, mēs sabrūkam garīgi, emocionāli un pat fiziski.

Raksti atklāj, ka Kristū mēs nekad neesam vientuļi, jo Viņš vienmēr ir mums līdzās.

"Nebaidies, jo Es esmu ar tevi, nebīsties, Es esmu tavs Dievs, Es spēcināšu tevi, tev palīdzēšu, ar Savu labo taisnības roku Es tevi uzturēšu." (Jesajas 41:10)

"Kungs, tavs Dievs, ir pie tevis – varonis, glābējs! Viņš līksmos par tevi ar prieku, cietīs klusu Savā mīlestībā, priecāsies par tevi ar gavilēm!" (Cefanjas 3:17)

"Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga? Ja es kāptu debesīs, Tu tur esi, ja es nokāptu ellē, Tu esi arī tur. Ja man būtu rītausmas spārni un es nolaistos jūras malā, tad arī tur mani vadītu Tava roka un Tava labā roka mani turētu." (Psalmi 139:7–10[2])

"[..] un, redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām." (Mateja 28:20)

Vai jūs kādreiz esat jutušies vientuļi? Vai esat jutušies tā, it kā būtu ieslodzīti un neredzētu izeju? Vai esat jutušies nemiera pilni, smagu

[1] Šeit un turpmāk rakstā, kur nav norādīts citādi, izmantots 2012. gada Bībeles tulkojums latviešu valodā.

[2] 1965. gada revidētais Bībeles tulkojums latviešu valodā.

domu pārņemti, nedroši? Patiesībā mums nekad nav bijis paredzēts nest šīs nastas vieniem pašiem! Pat Jēzum, nesot krustu uz Golgātas kalnu, palīdzēja Sīmanis no Kirēnas.

Kur ir izeja?

Mateja 11:28 Jēzus saka: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt." To Jēzus saka visiem, kas ir pārpūlējušies un noguruši, visiem, kurus nomāc dzīves problēmas un kuri jūtas vieni. Jēzus uzrunā tos visus un aicina nākt pie Viņa. Tikai Viņš var mums sniegt atpūtu, noņemot no mūsu pleciem smago slogu.

Ja esat apkrauti ar pasaulīgām rūpēm, jūtaties vieni, nošķirti no citiem un ilgojaties pēc kaut kā, bet nevarat saprast, kas tas ir, nāciet pie Jēzus un uzticiet visu Viņam! Jēzus saprot cilvēka vientulību pilnā mērā, jo pats ir to piedzīvojis. Piemēram, Mateja 26:36–45 lasām: "Tad Jēzus kopā ar Saviem mācekļiem nonāca vietā, ko sauc Ģetzemane, un sacīja: "Sēdieties tepat, kamēr es paiešu tālāk un pielūgšu Dievu." Viņš ņēma līdzi Pēteri un abus Zebedeja dēlus. Tad viņš sāka bēdāties un baiļoties. Viņš tiem sacīja: "Mana dvēsele ir satriekta līdz nāvei. Palieciet šeit un esiet ar mani nomodā!"" Jēzus cīnās, apzinoties priekšā stāvošo nepanesami smago nastu. Viņš paņem trīs no Saviem tuvākajiem mācekļiem un tiem lūdz: "Esiet ar mani nomodā!" Turpināsim lasīt: "Un, nedaudz tālāk pagājis, Viņš krita uz Sava vaiga un lūdza: "Mans Tēvs, ja tas ir iespējams, lai šis biķeris iet Man garām! Tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu." Tad viņš nāca pie Saviem mācekļiem un atrada tos guļam, un sacīja Pēterim: "Tā jūs nespējāt pat vienu stundu būt ar Mani nomodā? Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka nekrītat kārdināšanā! Gars ir apņēmīgs, bet miesa vāja." Vēl otrreiz Viņš aizgāja un lūdza: "Mans Tēvs! Ja šis biķeris Man nevar iet garām, lai Man tas nebūtu jādzer, tad lai notiek Tavs prāts." Un, vēlreiz pienākdams, Viņš tos atrada guļam, jo tiem acis lipa ciet. Tos atstājis, Viņš vēl trešo reizi gāja un lūdza ar tiem pašiem vārdiem. Tad Viņš nāca pie Saviem mācekļiem un sacīja: "Vai jūs vēl aizvien guļat? Redzi, tā stunda ir klāt. Cilvēka Dēls tiek nodots grēcinieku rokās."

Ar Savu nāvi Jēzus Kristus atrisināja galveno cilvēku vientulības cēloni, kas ir – nošķirtība no Dieva. Viņš saprot, kāda ir sajūta būt vientuļam. Tā kā Viņš to zina, Viņš dod šos solījumus, uz kuriem mēs vienmēr varam paļauties: "Pats Dievs taču ir sacījis: Es tevi nekad neatstāšu un nekad nepametīšu." (Ebrejiem 13:5); "Kungs ies tev pa priekšu, viņš būs kopā ar tevi, viņš tevi neatstās un nepametīs – nebaidies un nebaiļojies!" (5. Mozus 31:8)

Jēzus paliek ar mums, kad neviens cits to nedara. Viņa mīlestība iespiežas dziļi mūsu sirdī, lai mēs nekad nejustos vientuļi.

2. Timotejam 4:16, 17 Pāvils stāsta par savu pieredzi: "Manā pirmajā aizstāvībā pie manis nebija neviena, bet visi mani pameta – lai viņiem tas netiek pieskaitīts! Man līdzās bija Kungs un apveltīja mani ar spēku, lai caur mani tiktu paveikts sludināšanas uzdevums un visas tautas dzirdētu vēsti un tiktu izrautas no lauvas mutes."

Psalmos 91:15 Dievs saka: "Viņš sauc Mani, un Es viņam atbildēšu, ar viņu Es posta brīdī, Es izglābšu viņu un celšu godā."

Psalmos 94:17, 18 teikts: "Ja nebūtu Kungs palīgs man, drīz mājotu klusumā mana dvēsele! Kad likās – slīd man kāja, Tava žēlastība, Kungs, mani balstīja!"

Jesajas 43:1–5[3] saka: "Bet tagad saka Tas Kungs, kas tevi radījis, Jēkab, un tevi veidojis, Israēl: "Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs! Jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, Israēla Svētais, esmu tavs glābējs. Es atdodu Ēģipti par tavu atpirkšanas maksu, tāpat arī Etiopiju un Sabu Es dodu par tevi. Tādēļ ka tu esi dārgs un vērtīgs Manās acīs, Es dodu zemes par tavu izpirkšanu un tautas atlīdzībai par tavu dvēseli. Nebīsties, jo Es esmu ar tevi".

Dievs nevēlas, lai tu justos vientuļš! Jeremijas 29:11 apliecina: "Es zinu Savus nodomus, ko Es jums esmu iecerējis, saka Kungs, miera nodomus, ne ļaunus – Es došu jums nākotni un cerību! Un jūs piesauksiet Mani, iesiet un pielūgsiet Mani, un Es jūs uzklausīšu!"

Dieva plāns nekad nav bijis, lai cilvēki justos izolēti vai atstumti no sadraudzības, tas ir grēka rezultāts, ko piedzīvojam savā dzīvē. Grēks atšķir mūs no Svētā Dieva un atņem patieso prieku un mieru. Tas rada vientulību, bailes, nemieru.

Dzīvojot uz zemes, Jēzus pavadīja daudz laika, kalpojot izolētajiem, izstumtajiem, vientuļajiem, piemēram, samarietei, kuru Viņš sastapa pie akas. Šo notikumu lasām Jāņa evaņģēlija 4. nodaļā. Jēzus veic apkārtceļu caur Samariju. Viņš apzināti dodas uz tikšanos ar vientuļu sievieti, kura bija izstumta no sabiedrības. Šai sievietei bija slikta reputācija, un viņa bija pilnīgi nošķirta no sabiedrības dzīves. Viņai bija bijuši pieci vīri, un tas, ar kuru viņa bija kopā tagad, nebija viņas vīrs. Tomēr Jēzus nolēma palīdzēt šai sievietei un atbrīvot viņu no vientulības. Un pēc šīs tikšanās sieviete bija tik sajūsmināta, ka skrēja un stāstīja par to visiem (skat. Jāņa 4:29).

Tava vientulība var beigties jau šodien. Atklāsmes grāmatā 3:20 teikts: "Redzi, Es stāvu pie durvīm un klauvēju: ja kāds sadzirdēs Manu balsi un durvis atvērs, Es ieiešu pie viņa un turēšu mielastu ar viņu un viņš ar Mani."

No vientulības mūs neizārstēs ne daudzie *Facebook* draugi, ne pazīšanās ar slaveniem cilvēkiem, ne aktīva sabiedriskā dzīve un pat ne mūsu ikdienas tikšanās ar cilvēkiem. Izeju no vientulības nesniedz izklaide. Vientulība ir grēka problēma, tā ir sirds jautājums, un to var atrisināt, vienīgi izvēloties mieru, ko mums dod Jēzus.

Šodien Jēzus vēlas paņemt prom mūsu vientulību un dot mums mierinājumu, prieku un patiesu sadraudzību. Viņš vēlas, lai jūs visas savas rūpes un nastas noliekat pie Viņa kājām, jo Viņš ir apsolījis gādāt par jums.

[3] 1965. gada revidētais tulkojums.

“Vai es eju, vai es guļu, *Tu esi ap mani...*”

(Ps. 139:3)

“Arī līdz jūsu vecuma dienām Es palikšu tas pats, Es jūs nesīšu, kamēr jūs paliksit sirmi. To Es darīju līdz šim, un arī turpmāk Es to jums darīšu, Es jūs nesīšu un jūs izglābšu. (Jesajas 46:4)

Inta Zilgalve attēlā pa kreisi.

Turpinot tēmu par vientulību un Jēzu kā mūsu Draugu, aicinām izlasīt šo liecību, kuru rakstījusi sieviete, draudzes māsa, kura pirms trim gadiem zaudēja savu dzīvesdraugu un palika viena – **Inta Zilgalve**. Lai jūs stiprina no šīs liecības rindām plūstošā gaisma, siltums, dzīves gudrība un stiprā paļāvība uz Dievu! Lai šī liecība iedvesmo un dod cerību ikvienam, kurš jūtas vientuļš un skumjš. Dievam ir plāns jūsu dzīvei, ļaujiet Viņam to jums parādīt!

Savu dzīvi vienmēr esmu salīdzinājusi ar burulaivu, kas peld nemitīgi trakojošā dzīves jūrā. Kā jau jūra, tā brīžam ir rāma, tad vējaina un pārmaiņu pilna – ar priecīgiem un skumīgiem brīžiem. Laivai ir viegli pārvietoties, ja abas buras uzvilktas un ja ir atrasts pareizais vēja virziens, pareizais galamērķis.

Ir pagājuši jau 10 gadi, kopš mūsu burulaiviņai tika sadragāta viena bura un arī otra tika traumēta. Laiviņa tomēr neapstājās jūras viļņos, jo to vadīja stipras, neredzamas Rokas. Burām vajadzēja remontu, un šīs Rokas Savā žēlastībā pārņēma vadību, laiviņa varēja turpināt

> “Pateicība Tēvam, kurš man dod spēku, veselību un izturību. 2025. gadā ir nostaigāti 6135 km. Daudz vai maz? Dienā vidēji 16.8 km.

iesākto ceļu vēl septiņus gadus. Tas bija pārmaiņu, pārbaudījumu, raksturu veidošanas un bezgalīgas pateicības laiks par dāvāto žēlastību. Mēs, Debesu Tēva vadīti, kļuvām stiprāki. Palikām uzticīgi savas dzīves izvirzītajam moto: “Dzīves jūrā bangainā krastu gribam kopā sniegt.”

Nu jau gandrīz trīs gadus man buru laiviņa jāvada vienai, bez padomdevēja stiprā pleca, uz kuru varēja droši balstīties, bez tā miera, ko viņš ienesa ģimenē. Tas bija miers, kādu spēj dot tikai uzticība Dievam. Mans dzīvesdraugs nekad nesūdzējās un visu panesa pacietībā, laipnībā un mīlestībā. Viņš ir sasniedzis galamērķi, bet man vēl ir dota iespēja sakārtot attiecības ar cilvēkiem un Dievu. Man vēl ir dots žēlastības laiks darboties, staigāt un ļaut, lai Debesu Tēvs nogludina manas rakstura nepilnības.

Katru dienu iesāku un nobeidzu ar pateicību Debesu Tēvam par Viņa bezgalīgo žēlastību un mīlestību. Esmu cilvēks, kurš vakarā vienu stundu velta lasīšanai un lūgšanai. No rīta vēlreiz izlasu Rīta sveicienu[1], atkārtoju mācītos Bībeles pantus, ko ierosināja “Latvijas Vārda kareivji”[2], pielūdzu, un diena var sākties.

Vasarā ir darbs dārzā, kur izaug viss nepieciešamais ēšanai. Lielāko dārza daļu gan aizņem puķes. Prieku sagādā katrs uzplaukušais zieds. Katrā puķītē saskatu Radītāja ielikto skaistumu. Ļoti mīļas ir lilijas ar savu unikālo smaržu un graciozumu. Dārzā aug apmēram 80 šķirnes. Siltumnīcā arī audzēju puķes, jo tomātus un gurķus tik daudz vairs nevajag. Dārzs vasarā ir mana miera osta. Es iestādu, ravēju, bet turpmāko nodotu Tēva rokās. Bez Viņa palīdzības tas nebūtu iespējams.

Ļoti patīk uzņemt ciemiņus. Manas mājas durvis ir atvērtas katram. Patīk dalīties ar izaudzēto, ar ziediem un augiem. Patīk sagādāt prieku, ko es saņemu no sava Debesu Tēva.

Neizpaliek arī aizlūgšanas – lūgšanu grupa.

Vai ziema, vai vasara, saulīte spīd vai lietus līst, sniegs vai putenis un sals, nekas mani netraucē doties staigāt. Nu jau sešus gadus piekopju šo ātro staigāšanu katru dienu. Nedomāju, ka kādreiz tā varēšu. Pateicība Tēvam, kurš man dod spēku, veselību un izturību. 2025. gadā ir nostaigāti 6135 km. Daudz vai maz? Dienā vidēji 16.8 km. Staigāšanai ieplānoju 2–2.5 stundas. Tās ir pastaigas, sarunājoties ar savu labāko Draugu. Tas ir laiks kopā ar Viņu. Viņš nāk man blakus, uzklausa, samīļo, kad skumīgi, Viņam var visu uzticēt. Šīs nostaigātās stundas paiet ļoti ātri, un daudzreiz ir aiziets par tālu, bet mājās taču jāatgriežas, tā nu kilometri sakrājas.

Esmu priecīga satikt cilvēkus, kuri ir iedvesmojušies no manis un arī uzsākuši staigāt. Satiekamies, parunājam, un liekas, ka sen jau esam draugi. Katram cenšos pastāstīt, ka tā ir Dieva žēlastība, ka varu staigāt, jo bija laiks, kad varēju noiet tikai 50 metrus un no sāpēm bija jāapstājas. Šodien, pateicība Viņam, esmu vesela, zāles nav jālieto, enerģija ir kā jaunībā.

Atbalsts ir mani bērni, mazbērni un mazmazbērni. Visi ir izklīduši pasaules plašumos Amerikā, Anglijā, Zviedrijā, un mazākais mazdēls Rīgā. Labi, ka meita ir Talsu novadā. Ar sociālo tīklu palīdzību esmu kopā ar visiem. Gadā vienu reizi satiekamies klātienē, un tie ir lieli svētki un pateicība Debesu Tēvam.

Novembrī biju aizlidojusi uz Angliju. Apciemoju mazmeitas ģimenīti – mazo mazmazmeitiņu. Tā bija mīļa un priecīga tikšanās.

Bērni ir Dieva dāvana. To izjūtu katru dienu. Neesmu atstāta viena. No katra saņemu mīlestības apliecinājumu. Ģimenes atvasītēm esmu *mammamma*, tāpēc laikam jūtos jauna. Neesmu vecmāmiņa vai, vēl trakāk, vecvecmāmiņa. Arī draugu bērniem, kurus iznāk pieskatīt, esmu *mammammiņa*.

Nevaru nepieminēt savu lielo ģimeni – Tukuma draudzi. Zinu, ka viņi lūdz par mani un ir priecīgi redzēt mani draudzē. Cenšos būt noderīga arī tur. Atsāku darboties bērnu sabatskolā, jo bija laiks, kad to nevarēju. Mana misija laikam ir vairāk vērsta uz bērniem. Ir priecīgi ap sirdi, ka bērni pieņem mani un labprāt apmeklē nodarbības.

Oktobrī palika 25 gadi, kopš esmu Tukuma draudzē. Draudzes atbalstu esmu saņēmusi visus šos gadus. Ar prieku un mīlestību 10 gadus uzņēmu Tukuma draudzi pie sevis uz Dārza svētkiem. Tie bija neaizmirstami brīži, kad varējām būt kopā. Pēdējos 2 gadus bijām spiesti izlaist šo tikšanos, bet noteikti turpināsim, saņemot Debesu Tēva svētību.

Pagājušajā vasarā tikāmies ar sludinātāju sievām. Prieks uzņemt ciemiņus, tas ļauj justies noderīgai.

Esmu bezgala pateicīga meitai, kura vienmēr atbalsta braukšanu uz Tukumu, bez viņas tas nebūtu iespējams.

Pateicība Debesu Tēvam, kurš ir ielicis manī vēlmi darboties, nenolaist rokas nespēkā, bet palīdzēt katram, kam palīdzība vajadzīga. Pateicība par žēlastību un doto apsolījumu, kas rakstīts Jesajas 46:4 – “Arī līdz jūsu vecuma dienām Es palikšu tas pats, Es jūs nesīšu, kamēr jūs paliksit sirmi. To Es darīju līdz šim, un arī turpmāk Es to jums darīšu, Es jūs nesīšu un jūs izglābšu.” Šis apsolījums mani iedrošina izturēt pārbaudījumus Dieva žēlastībā ar cerību reiz satikties Kristāljūras krastmalā.

Inta Zilgalve

Foto: Arnis Bičolis

[1] Ikdienas rīta lasījumu grāmatu. (*Red. piez.*)

[2] “Latvijas Vārda kareivji” ir *WhatsApp* grupa, kuras mērķis ir pamudināt mācīties no galvas Dieva Vārdu. (*Red. piez.*)

Sadarbība ar Dievu atveseļošanās procesā

Baiba Bērziņa

Agris Bērziņš
Rīgas 1. draudzes mācītājs, LDS Veselības kalpošanas nodaļas vadītājs

Dieva vēlējums

Pēc grēkā krišanas slimības un nāve ir cilvēces kopīgais liktenis, tomēr Dieva vēlēšanās ir, lai Viņa bērniem būtu gan veselība, gan labklājība (3. Jāņa 2), gan dzīvība un viss papilnam (Jņ. 10:10 Glika tulk).

Ir daudz piemēru gan Bībelē, gan šodien visapkārt, kas var iedrošināt neveselos ticēt, ka viņi var tikt dziedināti, sadarbojoties ar Dzīvības Devēju – Kungu Jēzu Kristu. Veiksmīgs dārznieks zina, ka nevar gaidīt bagātīgu ražu bez rūpīga un neatlaidīga darba un ka pat pēc tam, kad viņš ir darījis visu iespējamo, ir nepieciešams lūgt pēc Dieva svētības. Tāpat arī cilvēkam, kurš vēlas palīdzēt slimniekam, jāliek lietā gan savas zināšanas un prasmes, gan praktiskie ārstniecības līdzekļi, kā arī jālūdz Dievam pievienot Savu svētību pieliktajām pūlēm. Bībele saka, ka šādi cilvēki ir "Dieva darba biedri" (1. Korintiešiem 3:9).

Taču tas ir kas daudz vairāk nekā vienkārši lūgšana. Atveseļošanās ir dievišķa zinātne, kas prasa izpratni par veselīgu dzīvesveidu, slimību cēloņiem un to, kā rīkoties, lai pēc izveseļošanās nepieļautu slimības atkārtošanos. Salamans ir sacījis: "Nepelnīti lāsti nepiepildās." (Sal. pam. 26:2) Dieva dāvātā atziņa caur Praviešu Garu apliecina, ka "slimības nerodas bez cēloņa" (E. Vaita. *Adventistu māja*, 22. lpp.).

Cēloņu un seku likumsakarība

"Daudzi dzīvo tā, it kā veselība un slimība būtu pilnīgi kaut kas neatkarīgs no viņu izvēlēm un pilnībā ārpus viņu ietekmes. Viņi nedomā par cēloņu un seku sakarību un pieņem nespēku un slimību kā kaut ko neizbēgamu." (E. Vaita. *Medical Ministry*, 296., 297. lpp.)

Tā ir svētība – izvēlēties nepārkāpt veselības likumus

"Dievs nevar svētīt to, kurš apzināti pārkāpj Debesu likumus un tādējādi pats sev sagādā slimību un ciešanas. Taču Kristus caur Svēto Garu nāk kā dziedinošs spēks pie tiem, kas pārstāj darīt ļaunu un mācās darīt labu." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, 224. lpp.)

Mūsu izvēle nepaklausīt neļauj Dievam dziedināt

"Daudzu cilvēku slimības ir viņu iegribu apmierināšanas sekas. Viņi nav dzīvojuši saskaņā ar dabas likumiem vai tikumības principiem. Citi ir pārkāpuši veselīga dzīvesveida noteikumus ēšanas un dzeršanas, ģērbšanās vai darba ieradumos. Bieži kāda ļaunuma forma ir iemesls prāta vai fiziskajai sasirgšanai. Ja šādi cilvēki iegūtu dziedināšanas svētības, daudzi turpinātu tikpat bezbēdīgi pārkāpt Dieva noteiktos dabas un morāles likumus, spriezdami, ka tad, ja Dievs viņus dziedina, paklausot lūgšanu, viņi var brīvi turpināt savus neveselīgos paradumus un bez ierobežojuma apmierināt samaitātās iegribas. Ja Dievs dziedinātu šādus ļaudis, Viņš veicinātu grēku." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, 227. lpp.)

> "Kristus caur Svēto Garu nāk kā dziedinošs spēks pie tiem, kas pārstāj darīt ļaunu un mācās darīt labu.

> Cilvēkam, kurš vēlas palīdzēt slimniekam, jāliek lietā gan savas zināšanas un prasmes, gan praktiskie ārstniecības līdzekļi, kā arī jālūdz Dievam pievienot Savu svētību pieliktajām pūlēm.

Nožēlas loma atveseļošanās procesā

"Tiem, kas vēlas, lai lūdz par viņu izveseļošanos, jāpaskaidro, ka jebkuru Dieva likumu – dabas vai morālo – pārkāpšana ir grēks un, lai saņemtu Viņa svētības, grēks jāizsūdz un jāatstāj." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, 228. lpp.)

"Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (1. Jāņa 1:9)

"Ikkatrs grēks ir pārkāpums pret Dievu, un tas jāizsūdz ar Kristus starpniecību. Ikviens atklāts grēks jāizsūdz atklāti. Citam cilvēkam nodarītā netaisnība jānokārto ar konkrēto cilvēku. Ja kāds, kas vēlas tikt dziedināts, ir cēlis neslavu, ja savā namā, apkārtnē vai draudzē sējis nesaskaņas un izraisījis atsvešināšanos un nevienprātību, ja nepareizu ieradumu dēļ citi ir mudināti grēkot, šīs lietas jāizsūdz Dievam un tiem, kam nodarīts ļaunums." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, 228. lpp.)

Priecīga sirds dziedina vainas

"Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus." (Sal. pam. 17:22)

"Kad netaisnība novērsta, rimtā paļāvībā slimnieka vajadzības varam izteikt Dievam, Viņa Gara vadīti. Viņš pazīst katru cilvēku pēc vārda un rūpējas par katru, it kā pasaulē nebūtu neviena cita, kura dēļ Viņš nodeva savu mīļoto Dēlu. Šīs neizmērojamās Dieva mīlestības dēļ slimais jāiedrošina uzticēties Viņam un būt dzīvespriecīgam. Tie, kas vienmēr raizējas par sevi, veicina pašu vājumu un slimības. Ja viņi atbrīvosies no nomāktības un drūmuma, vairosies viņu atveseļošanās izredzes, jo "Kunga acs vēro tos, kas cer uz Viņa žēlastību" (Ps. 33:18)." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, 229. lpp.)

Aizlūgšana par slimo

"Aizlūdzot par slimajiem, jāatceras, ka "mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā" (Rom. 8:26). Mēs nezinām, vai mūsu ilgotā lieta būs par svētību vai ne. Tādēļ mūsu lūgšanām jāietver šāda doma: "Kungs, Tev zināms katrs dvēseles noslēpums. Tu pazīsti šīs dvēseles. Jēzus, šo ļaužu Aizstāvis, viņu dēļ atdeva Savu dzīvību. Pestītāja mīlestība pret tām ir lielāka, nekā varētu būt mūsu mīlestība. Ja tas ir Tev par godu un šiem sirgstošajiem par labu, mēs lūdzam Jēzus vārdā, lai viņi atgūst veselību. Ja tas nebūtu Tavs prāts, ka viņi izveseļotos, mēs lūdzam, lai Tava žēlastība tos mierinātu un Tava klātbūtne stiprinātu viņus ciešanās." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, 229. lpp.)

> Kunga acs vēro tos, kas cer uz Viņa žēlastību. (Ps. 33:18)

"Pēc tam, kad esam lūguši par slimā izveseļošanos, lai kāds būtu iznākums, nezaudēsim ticību Dievam. Ja mums jāpiedzīvo smags zaudējums, pieņemsim rūgto kausu, atcerēdamies, ka Tēva roka to tur pie mūsu lūpām. Ja veselība ir atgūta, nav jāaizmirst, ka dziedinātajam ir atjaunoti pienākumi pret savu Radītāju." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, 233. lpp.)

Dieva vēlējums

"Pats miera Dievs lai jūs pilnīgi svētī, un lai jūsu gars, dvēsele un miesa tiktu pasargāti nevainojami līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai." (1. Tes. 5:23)

> Pats miera Dievs lai jūs pilnīgi svētī, un lai jūsu gars, dvēsele un miesa tiktu pasargāti nevainojami līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai. (1. Tes. 5:23)

Prāta dziedināšana

Prāta un ķermeņa saistība ir ļoti cieša. Ja cieš viens, otrs to jūt. Garīgais stāvoklis iespaido veselību krietni vairāk, nekā daudzi to iedomājas.

Dažādas cilvēku ciešanas izraisa depresija. Bēdas, uztraukumi, neapmierinātība, sirdsapziņas pārmetumi, vainas apziņa un neuzticēšanās sagrauj dzīvības spēkus [..] Drosme, cerība, uzticība, līdzjūtība un mīlestība veicina un saglabā veselību, kā arī paildzina dzīvi. Apmierināts prāts un mundrs garastāvoklis ir veselība miesai un spēks dvēselei. "Priecīga sirds dziedina vainas." (Sal. pam. 17:22) [..]

Paliekošam mieram, patiesai dvēseles dusai ir tikai viens Avots. Par to runāja Kristus, sacīdams:

"Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt." (Mt. 11:28) "Mieru Es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu." (Jņ. 14:27)

Šis Viņa dotais miers nav kaut kas ārpus Viņa esošs. Tas ir Kristū, un saņemt to varam tikai tad, ja pieņemam Viņu. Kristus ir atziņas avots. Daudziem ir vajadzīga skaidrāka izpratne par Viņu; tos vajag pacietīgi un laipni, tomēr nopietni pamācīt, kā visu savu būtni atvērt Debesu dziedinošajam spēkam. Kad Dieva mīlestības stari apgaismos dvēseles tumšos nostūrus, zudīs nemiers, nogurums un neapmierinātība, un gandarījuma prieks sniegs garam možumu, bet miesai – veselību un enerģiju.

Mēs atrodamies ciešanu pasaulē. Ceļā uz Debesu mājām mūs sagaida grūtības, pārbaudījumi un bēdas. Turklāt daudzi cilvēki dzīves nastas padara divkārt grūtas, pastāvīgi paredzot bēdas. Sajuzdami kādu pretestību vai vilšanos, viņi uzskata, ka viss iet bojā, viņu liktenis ir visgrūtākais, viņi noteikti nonāks trūkumā. Tā viņi sevi padara nelaimīgus un nomāc arī apkārtējos. Pati dzīve tādiem ļaudīm kļūst par nastu. Tā tam nav jābūt! Nepieciešamas pārmaiņas domāšanā un dzīves uztverē, kaut arī tās prasītu lielas pūles. Šī un arī nākamā dzīve ir atkarīga no cilvēku izpratnes par prieku. Ir jāizvairās no drūmām iedomām un jāpievēršas svētībām, ko Dievs nolicis dzīves ceļā un aiz tā visa – tagad neredzamajam un mūžīgajam.

Visos pārbaudījumos Dievs ir paredzējis palīdzību. Israēlam tuksnesī nonākot pie rūgtajiem Māras ūdeņiem, Mozus lūdza Kungu. Kungs nesagādāja kādu jaunu brīnumlīdzekli, bet lika izmantot to, kas bija pieejams. Viņa radītais krūms bija jāiemet avotā, lai ūdens kļūtu tīrs un salds. Pēc tam, kad tas bija izdarīts, ļaudis dzēra no šī avota un atspirga.

Ja ikvienā pārbaudījumā meklēsim Kristu, Viņš mums palīdzēs. Mūsu acis atvērsies, un mēs varēsim saskatīt Viņa Vārdā uzrakstītos dziedināšanas apsolījumus. Svētais Gars mācīs, kā iegūt ikvienu svētību, kas būs līdzeklis pret bēdām. Ikvienā pie mūsu lūpām pieliktā rūgtā malkā mēs atradīsim dziedinošo zariņu.

Mēs nedrīkstam pieļaut, ka nākotne ar savām smagajām problēmām un šķietami bezcerīgajām izredzēm liek mūsu sirdij pagurt, ceļiem trīcēt, rokām noslīgt. "Vajadzētu būt tā, ka pie Manis," saka Visvarenais, "meklētu aizsardzību un slēgtu ar Mani mieru!" (Jes. 27:5) Tie, kas nodevuši savu dzīvi Viņa vadībai un kalpo Viņam, nekad nenonāks tādā vietā, par kuru Viņš nebūtu rūpējies. Lai arī kādā situācijā mēs nebūtu, ja esam Viņa Vārda darītāji, tad mums ir Vadonis, kurš virza mūsu dzīvi; lai kādi būtu sarežģījumi, mums ir drošs Padomdevējs; vienalga, kādas ir mūsu bēdas, kādi smagi zaudējumi vai vientulība, mums ir līdzjūtīgs Draugs.

Ja kļūdāmies neziņas dēļ, Pestītājs mūs neatstāj. Mums nekad nevajag iedomāties, ka esam vieni. Mūsu pavadoņi ir eņģeļi. Mums līdzās ir Aizstāvis, ko Kristus apsolīja sūtīt Savā vārdā. Ceļā uz Dieva pilsētu nav grūtību, ko nespētu pārvarēt Viņam uzticīgie, nav briesmu, no kurām viņi nespētu izbēgt. Viņš ir sagādājis dziedināšanas līdzekli bēdu, pārestību un cilvēcisku vājību nestundai.

Nevienam nav jāzaudē drosme un jābūt izmisušam. Sātans var mēģināt iedvest nežēlīgu domu: "Tavs stāvoklis ir bezcerīgs. Tu neesi dziedināms." Taču Kristū ir cerība. Dievs neliek mums uzvarēt pašu

> "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. (Mt. 11:28)

spēkiem, bet aicina nākt tuvāk Viņam. Vienalga, kādas dzīves grūtības nomāc mūsu dvēseli un miesu, Viņš vienmēr ir gatavs palīdzēt.

Viņš, kurš kļuva cilvēks, prot just līdzi cilvēka ciešanām. Kristus pazīst ne vien katru dvēseli un tās sevišķās vajadzības un pārbaudījumus, bet Viņam ir zināmi arī visi apstākļi, kas satrauc un mulsina prātu. Kristus roka žēluma pilnā līdzjūtībā sniedzas pretī katram Viņa raudošajam bērnam. Vislielāko sāpju cietējiem pieder Viņa vislielākā līdzjūtība un labestība. Viņu aizkustina mūsu nepilnības sajūta, un Viņš vēlas, lai noliekam savus sarežģījumus un rūpes pie Viņa kājām un tur atstājam.

Nav gudri skatīties pašiem uz sevi un pētīt savas emocijas. Ja to darīsim, ienaidnieks radīs grūtības un kārdinājumus tā, ka vājinās ticību un iznīcinās drosmi. Pastāvīgi pētīt savas emocijas un padoties jūtām nozīmē ļauties šaubām un sapīties sarežģījumos. Ir jānovērš skats no sevis un jāraugās uz Jēzu.

Kad uzbrūk kārdinājumi, kad rūpes, sarežģījumi un tumsa, šķiet, apņem dvēseli, raugieties uz vietu, kur pēdējo reizi redzējāt gaismu! Dusiet Kristus mīlestībā un ļaujieties Viņa sargājošajām rūpēm!

Grēkam cīnoties par vietu sirdī, vainas apziņai nomācot dvēseli un apgrūtinot domas, neticībai aptumšojot prātu, atcerieties, ka Kristus žēlastība ir pietiekama, lai uzvarētu grēku un aizdzītu tumsu. Būdami saskarsmē ar Pestītāju, mēs ieejam miera ostā.

Dziedināšanas apsolījumi

"Tas Kungs izglābj Savu kalpu dvēseli, un nekā ko nožēlot nav tiem, kas uz Viņu paļaujas." (Ps. 34:23)

"Kas To Kungu bīstas, tam pieder drošs cietoksnis, un Viņa bērni būs tur pasargāti." (Sal. pam. 14:26)

"Bet Ciāna žēlojas: "Tas Kungs mani ir atstājis, Tas Kungs mani ir aizmirsis!" Vai var māte aizmirst savu zīdaini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis." (Jes. 49:14–16)

"Nebīsties, jo Es esmu ar tevi.

> "Kas To Kungu bīstas, tam pieder drošs cietoksnis, un Viņa bērni būs tur pasargāti. (Sal. pam. 14:26)

Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku." (Jes. 41:10)

"Jūs, kas no jūsu mātes miesām Man bijuši uzkrauti un kas, no jūsu mātes klēpja sākot, esat Manis nesti bijuši! Arī līdz jūsu vecuma dienām Es palikšu tas pats, Es jūs nesīšu, kamēr jūs paliksit sirmi. To Es darīju līdz šim, un arī turpmāk Es to jums darīšu, Es jūs nesīšu un jūs izglābšu." (Jes. 46:3, 4)

Nekas tā neveicina fizisko un dvēseles veselību kā pateicības un slavas gars. Pretoties melanholijai, neapmierinātām domām un jūtām ir tāds pats pienākums kā lūgt. Ja mūsos ir mūžības alkas, kā gan mēs vaidēdami un sūdzēdamies varam iet visu ceļu uz Tēva mājām kā sērotāju pulks?

Maldās tā saucamie kristieši, kas pastāvīgi žēlojas un iedomājas, ka laimīgs un priecīgs noskaņojums ir grēks. Visi, kuriem dabā patīk viss drūmais, kuri labprātāk izvēlas skatīties uz novītušām lapām, nevis priecāties par daiļajām dzīvajām puķēm, kuri nesaskata nekāda skaistuma varenajos kalnu masīvos un zaļajās ielejās un aizver savu apziņu dzirdīgajai ausij tik tīkamajām un muzikālajām dabas priecīgajām balsīm, – visi tie nav saistīti ar Kristu. Šādi cilvēki uzņem sevī sūro un drūmo, lai gan tiem varētu piederēt ne tikai gaisma, bet pati Taisnības Saule uzlēktu to sirdīs un dziedinātu tos ar savu staru gaismu.

Prātu bieži var aptumšot sāpju sūrums. Tad necentieties domāt. Jūs zināt, ka Jēzus jūs mīl. Viņš saprot jūsu vājības. Jūs varat izpildīt Viņa vēlēšanos, vienkārši dusot Kristus rokās.

Tādēļ radināsim savu sirdi un lūpas slavēt Dievu par Viņa bezgalīgo mīlestību. Radināsim savu dvēseli būt cerīgiem un palikt gaismā, kas staro no Golgātas krusta. Nekad nevajag aizmirst, ka esam Debesu Ķēniņa bērni, Kunga Cebaota dēli un meitas. Mūsu privilēģija ir saglabāt rimtu dusu Kristū.

"Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, [..] esiet pateicīgi!" (Kol. 3:15) Aizmirstot savas grūtības un nepatikšanas, slavēsim Dievu, ka varam dzīvot par godu Viņa vārdam. Lai katrs jaunas dienas rīts modina slavu par Viņa sirsnīgajām rūpēm! No rīta, atverot acis, pateicieties Dievam, ka Viņš naktī jūs ir sargājis. Pateicieties Viņam par mieru sirdī. Lai rītos, dienā un vakarā pateicība kā salda smarža paceļas uz Debesīm!

Ja kāds vaicā, kā jūtaties, nesakiet kaut ko drūmu līdzjūtības iegūšanai. Nesūrojieties par savas ticības trūkumu, bēdām un ciešanām. Kārdinātājam patīk dzirdēt šādus vārdus. Stāstot par skumjiem tematiem, jūs pagodināt ienaidnieku. Mums nav jāsatraucas par sātana lielo varu, jo, par to runājot, mēs varam viegli nokļūt tā rokās. Labāk liecināsim par Dieva lielo spēku, lai saistītu visas mūsu intereses ar Viņa gribu. Stāstiet par Kristus nesalīdzināmo spēku, runājiet par Viņa godību! Visas Debesis ir ieinteresētas mūsu pestīšanā. Tūkstošu tūkstošiem un desmittūkstoš reiz desmittūkstošiem Dieva eņģeļu ir uzdots kalpot pestīšanas mantiniekiem. Viņi sargā no ļauna un atvaira tumsas spēkus, kas cenšas mūs iznīcināt.

Vai mums nav iemesla būt pateicīgiem ik brīdi, pateicīgiem, pat ja mūsu ceļā ir acīmredzamas grūtības?

(E. Vaita. "Kristus dziedinošā kalpošana", nodaļa "Prāta dziedināšana")

Piedzimis divreiz

3. lekcija
1. daļa

Lī Vendens,
mācītājs un pedagogs, vietnes
www.moreaboutjesus.org
līdzautors

Sākšu ar līdzību par studentiem anatomijas laboratorijā. Divi medicīnas studenti devās uz medicīnas skolu, un tur viņus aizveda uz anatomijas laboratoriju. Šajā laboratorijā valdīja nomācošs klusums, bija auksti, un viss tur šķita miris. Abi studenti gribēja parādīt sevi no labākās puses, tāpēc sāka analizēt situāciju. Viņi pamanīja, ka laboratorijā valda liela vienotība, nenotika ne strīdi, ne sacenšanās par augstākajiem amatiem. Visi pacienti te bija vienādā pozīcijā. Ņemot vērā šo situāciju, medicīnas studenti nonāca pie pārliecības, ka te esošajiem pacientiem vajadzētu uzlabot veselību. Viņi centās pastāstīt tiem par jaunu diētu, bet neviens neizrādīja nekādu interesi par ēšanu. Tie stāstīja pacientiem par kustību nozīmi, bet arī tas nevienu neinteresēja. Studenti nosprieda, ka problēma slēpjas dziļāk. Tad viņi centās vairot sadraudzību pacientu starpā, bet arī tas nedeva rezultātus. Pacienti vienkārši atteicās socializēties. Tad viņi centās iesaistīt tos misijas darbā, bet arī šo piedāvājumu pacienti ignorēja. Beigās studentiem nācās ar nožēlu secināt, ka visiem laboratorijā esošajiem pacientiem ir viena kopīga problēma: tie neelpo, tie visi ir miruši.

Vēlos sākt, uzdodot vienu jautājumu: "Kā cilvēks iemīlas? Vai tas ir kaut kas tāds, ko tu izvēlies darīt? Vai kāds var tevi piespiest iemīlēties, kaut vai draudot ar ieroci? Kā cilvēks var iemīlēties?"

Kad es mācījos 8. klasē, mūsu ģimene pārvācās uz citu apvidu. Kad mēs tur ieradāmies, tad atklājām, ka šai vietā dzīvo daži seni draugi, manas mātes klasesbiedri no vidusskolas laikiem. Viņi atjaunoja seno draudzību un attiecības, un mēs sākām bieži tikties ar šo ģimeni. Mēs kopā pavadījām sabata pēcpusdienas, tikāmies uz kopīgām pusdienām.

Šajā ģimenē auga trīs meitas. Vecāko saukšu par Salliju. Sallija bija apmēram manā vecumā. Viņas māte bija viņai teikusi, ka es varētu būt viņas puisis. Mana māte bija vienisprātis un teica man, ka Sallija derētu man par draudzeni. Kopš tā laika es kaut ko esmu iemācījies. Arī mani bērni ir gājuši cauri tīņu vecumam. Tāpēc, ja būtu kāda meitene, kuru es gribētu par draudzeni savam dēlam, man viņam būtu jāsaka tā: "Nemaz neuzdrīksties pavadīt laiku ar šo meiteni! Tev būs nopietnas nepatikšanas! Nekad neved viņu uz mūsu mājām!"

Kā jūs jau nopratāt, man nebija ne vismazākās vēlēšanās uzsākt kaut ko romantisku ar Salliju. Tomēr mēs kļuvām labi draugi. Tā kā mūsu ģimenes pavadīja laiku kopā, arī mums sanāca pavadīt daudz laika kopā. Kad devāmies uz koledžu, daži Sallijas draugi teica: "Vai zini, jums ar Lī ir daudz kopīga. Vai jūs esat apsvēruši kaut ko vairāk par parastu draudzību? No jums abiem sanāktu lielisks pāris. Šķiet, ka jūs abi esat ļoti saderīgi." Daži mani draugi teica to pašu arī man. Mēs abi tam nepievērsām pārāk lielu uzmanību.

Mēs bijām labi draugi. Patiesībā es ar Salliju runāju par savām draudzenēm un lūdzu viņai padomu. "Kā tu domā? Man ir šāda dilemma, kā no tās izkļūt?" Viņa teica, ka ziedi vienmēr ir laba izvēle izejai no grūtas situācijas. Dažkārt viņa man uzdeva jautājumus par saviem puišiem, un tad es devu padomu viņai. Pēc kāda laika es apsēdos pie galda kopmītnēs un uzrakstīju četras īpašības, kuras vēlētos redzēt savā draudzenē un nākamajā sievā. Es aptvēru, ka Sallija pilnībā atbilst visiem šiem kritērijiem. Tad es nodomāju: "Varbūt man tiešām vajadzētu sākt interesēties par Salliju?"

Nākamajā reizē, kad satiku Salliju, es viņai teicu: "Vai zini, draugi cenšas mūs savest kopā. Kam būtu jānotiek, lai tas varētu izdoties?" Viņa atbildēja: "Tad tev būtu mani jāizaicina uz randiņu." Es

teicu: “Labi, tad es tevi uzaicinu kopā doties uz pasākumu nākamajās brīvdienās.” Viņa piekrita, un es nopirku ziedus. Es atnācu Sallijai pakaļ un iedevu viņai ziedus, viņai tie patika. Mēs devāmies uz pasākumu, es pat pasniedzu elkoni, kur viņai pieturēties.

Mēs izbaudījām pasākumu un devāmies mājup. Es pavadīju viņu un pirms atvadīšanās gaitenī pajautāju: “Tātad – kā mums gāja? Kā tev šķiet?” Viņa atbildēja: “Uz mani tas neiedarbojās. Kā ar tevi?” Es teicu: “Uz mani arī ne. Varbūt mums jāpamēģina vēlreiz?” Viņa piekrita. Mēs pamēģinājām vēl, bet romantisku jūtu nebija. Starp mums nebija dzirksteles. Vai saprotat? Nebija nekādas burvības, nekāda klikšķa.

Tad es devos uz citu koledžu, kas atradās 750 kilometru attālumā. Mācību gada vidū pamanīju avīzē reklāmu, kurā aviokompānija “United Airlines” piedāvāja īpašo saistīto ceļojumu – no Sanfrancisko līdz Losandželosai par 29 dolāriem un 95 centiem. Es piezvanīju Sallijai un piedāvāju kopā ar studentu grupu doties uz kalniem pie ezera, aviobiļeti apsolīju viņai nopirkt. Viņai patika piedāvājums, un tā es nopirku viņai aviobiļeti. Atbraucu Sallijai pretī uz lidostu, un mēs kopā ar studentu grupu devāmies kalnos.

Es to nekad neaizmirsīšu. Bija vakars, saule jau norietējusi, debesīs bija redzamas zvaigznes un gandrīz pilns mēness, kura gaisma spīdēja cauri koku zariem. Ezers bija mierīgs, un tajā atspīdēja visi debesu spīdekļi. Gaisu pieskandināja putnu dziesmas, maigi ūjināja pūces. Mēs sēdējām uz baļķa pie ugunskura, kurā vēl kvēloja ogles, augšup no tā vijās tieva dūmu strūkliņa. Visi pārējie jau bija devušies prom kur nu kurais. Mēs bijām vieni paši šajā atmosfērā. Es teicu: “Sallij, kā tev šķiet, vai mums ir kāda cerība?” Viņa atbildēja: “Nē.” Es teicu: “Man arī izskatās, ka ne. Ja tas nedarbojas šeit, tas nedarbosies nekad.”

Es biju centies iemīlēties Sallijā. Cilvēki bija teikuši, ka Sallijā būtu vērts iemīlēties. Es biju lasījis pamatojumu tam, kāpēc viņa būtu man īstā meitene. Es veicu labprātīgas darbības cerībā izraisīt kaut kādu reakciju jūtās pret Salliju. Tomēr tas nedarbojās.

Kādu laiku pēc šī notikuma es atrados Lavsjeras koledžas bibliotēkā, ēkas pagrabā. Es sēdēju pie galda un mācījos. Pēkšņi garām pagāja kāda meitene, kas bija studentu drošības komandā. Tas notika pirms 25 gadiem, un tā bija Mārdžija. Piecas minūtes pēc tam, kad biju viņu ieraudzījis, notika kas daudz lielāks par klikšķi, tā bija īsta kodolreakcija. Es nebiju darījis neko, lai to panāktu – ne veicis pierakstus, ne uzklausījis kāda padomu, neviens nebija man viņu ieteicis, es biju piepeši pārsteigts un iemīlējies. Un tā mēs apprecējāmies. Protams, ne jau tajā pašā vakarā.

Kāda saistība ir piespiedu darbībām, kas vērstas uz iemīlēšanos, ar īsto iemīlēšanos? Pārvērtība ir mūsu lielā, nereti noraidītā tēma. Ja es neesmu piedzimis vēlreiz, no augšienes, tad ar mani nav jēgas runāt ne par liecināšanu, ne arī par ko citu, par ko runā kristieši. Nekam no tā visa nav jēgas, ja es neesmu piedzimis vēlreiz.

Vai es varu sevi piespiest būt par kristieti? Vai varu pats sevī izraisīt to klikšķi, atkārtojot: “Es izvēlos, es izvēlos, es izvēlos!”? Bez klikšķa, bez pārvērtības pieredzes jūs nekad neiemīlēsieties Jēzū pa īstam. Jums nekad nebūs jēgpilnas draudzības ar Viņu.

Mani ļoti ieinteresēja šis fragments, kuru uzgāju vienā no savām mīļākajām grāmatām par Jēzus dzīvi “Laikmetu ilgas”. Lūk, kas tur ir teikts: “Sarunā ar Nikodēmu Jēzus atklāja atpestīšanas plānu un Savu misiju pasaulē. Nevienā no Savām turpmākajām sarunām Viņš nav tik pilnīgi, soli pa solim, izskaidrojis to darbu, kas jāveic visu to sirdī, kuri iemantos Debesu valstību.” (176. oriģ. lpp.)

Nekur citur, nevienā citā reizē Jēzus nav par to runājis vēl skaidrāk. Tāpēc es domāju – ja tas ir tā, ja pārvēršana ir kaut kas, kas mums ir nepieciešams, tad noskaidrosim, kas īsti teikts Jāņa evaņģēlija 3. nodaļā, jo tieši tur ir atrodams stāsts par Nikodēmu.

Iesākot pārdomas par Nikodēmu, atsauksim atmiņā, kas bija šis cilvēks. Nikodēms bija augsti izglītots. Viņam bija sniegta augstākā iespējamā izglītība reliģiskajā jomā, kāda tolaik bija pieejama Israēlā. Nikodēms bija farizejs, talantīgs vadītājs. Farizeji bija cilvēki, kuri ticēja, ka visi dzīves labumi ir jānopelna. Tajā skaitā Dieva labvēlība. Viņš bija labs cilvēks. Nikodēms visu darīja pareizi, ievēroja noteikumus, neko nesabojāja, bija paklausīgs un turējās pa gabalu no nepatikšanām. Viņš uzticīgi deva desmito tiesu un ziedojumus. Viņš laida savus bērnus kristiešu skolās, kalpoja zupas virtuvēs un palīdzēja trūkumcietējiem. Viņš bija tā saucamais ceturtās paaudzes jūds. Tāds viņš uzauga. Viņš bija draudzes līderis.

Pirmo reizi dzirdot runas par Jēzu, Nikodēms bija pētījis Svētos Rakstus un centies noskaidrot, kāds būs Mesija un vai Jēzus rīcība saskanēja ar pravietojumiem. Nikodēms bija guvis pārliecību, ka Jēzus ir īpašs, kaut arī vēl nebija drošs, vai Jēzus ir Mesija. Visbeidzot kādā vakarā viņš nolēma atnākt, lai runātu ar Jēzu.

Nikodēms iesāka sarunu, izsakot komplimentus. **Jāņa 3:1, 2** ir teikts: *“Bet tur bija kāds cilvēks no farizejiem vārdā Nikodēms, jūdu valdības vīrs. Tas nāca pie Jēzus naktī un sacīja Viņam: “Rabi, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis. Jo neviens nevar tādas zīmes darīt, kā Tu dari, ja Dievs nav ar to.””* Esmu uzdrošinājies apkopot lasīto un formulēt to kā jautājumu nr. 1: “Tu esi labs Skolotājs, vai mēs varam padiskutēt?” Citiem vārdiem sakot: “Es gribētu uzsākt ar Tevi diskusiju, reliģisku diskusiju. Es esmu reliģisks cilvēks, Tu esi reliģisks cilvēks, parunāsim!”

Interesanti redzēt, ko Jēzus atbildēja. Lasām to 3. pantā: *“Jēzus atbildēja: “Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.””* Tātad Jēzus saka: “Ja neesi piedzimis no jauna, tu pat nevari redzēt Dieva valstību.” Senāk es domāju, ka tas nozīmē – ja tu neesi piedzimis vēlreiz, tu netiksi Debesīs. Es domāju, ka Dieva valstība ir Debesis. Tomēr tas nav īsti tas, ko Jēzus šeit saka.

Citviet, runājot par sadraudzību ar Dievu, Jēzus saka: “[..] *Dieva valstība ir jūsu vidū.”*[1] Viņš šeit saka: “Ja neesat piedzimuši no augšienes, jūs pat nevarat redzēt garīgas lietas.” Respektīvi, Viņš norāda, ka, vēloties uzsākt teoloģisku diskusiju ar Jēzu,

[1] Skat. Lk. 17:21. (*Red. piez.*)

Nikodēmam nav pat nojausmas, kas ir kas. "Mūsu diskusijai par kaut ko garīgu nav jēgas, jo tu to nesapratīsi. Garīgas lietas ir garīgi apspriežamas, un tu to vēl nevari." Jēzus neteica: "Tu netiksi Debesīs." Viņš teica: "Tu pat nevari izprast garīgās lietas, ja neesi piedzimis no augšienes."

Ir vēl citas rakstvietas, kuras mums palīdz saprast šo domu nedaudz dziļāk. Tā **Mateja 13:13, 15** ir teikts: *"[..] tie redzēdami neredz un dzirdēdami nedzird un nesaprot. [..] Jo šo ļaužu sirds ir apcietināta, un viņu ausis ir nedzirdīgas, un savas acis tie ir aizdarījuši [..]"* Tad **2. Korintiešiem 4:3, 4** ir teikts: *"Ja mūsu evaņģēlijs ir aizsegts, tad tas ir aizsegts tiem, kas pazūd, kuriem šīs pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi."*

Vai jūs kādreiz esat jutušies tā, it kā Bībeles lasīšana būtu tikpat garlaicīga kā vārdnīcas lasīšana? Ja būsiet godīgi, tad droši vien atzīsiet, ka tādi brīži ir bijuši. Tu paņem Bībeli un jau pavisam drīz sāc žāvāties. Izlasi pantu vai divus un tad sāc domāt, par ko tikko lasīji. Pārlasi to atkal un atkal, bet no tā nav nekādas jēgas, un šķiet, ka pat lasīt vārdnīcu būtu aizraujošāk. Vai kādreiz esi aizmidzis lūgšanas laikā? Vai esi brīnījies par to, kāpēc ir tik grūti koncentrēties uz garīgām lietām? Kāpēc ir tik grūti tās satver? Skatoties apkārt uz citiem cilvēkiem, kuri ir pilni ar Kristus prieku, tu to nespēj saprast. Tu nesaproti, kā viņi var tā justies, jo pats ar savu centību tu to nevari panākt. Man jums ir labas ziņas! Ja esat šādā situācijā un tāpēc jūtaties slikti, tā nav jūsu vaina. Ja jūs neko negūstat no Bībeles lasīšanas, tā nav jūsu vaina. Jūs esat piedzimuši ar sirdi, kurai nav dabiskas intereses par garīgām lietām. Tieši tāpēc Jēzus teica: "Kaut kas nav kārtībā ar tavu pirmo piedzimšanu. Ja gribi saprast garīgās lietas, tev nepieciešama jauna, otrā piedzimšana." Tāpēc nenosodi sevi, ja aizmiedz lūgšanas laikā vai nerodi prieku no Bībeles lasīšanas. Neuztraucies, labās ziņas vēl ir priekšā!

Sietlā ir vieta, ko dēvē par Klusā okeāna zinātnes centru. Tur tiek veikti dažādi eksperimenti, un turp ir jautri doties kopā ar bērniem. Reiz mēs devāmies uz turieni, tas bija tad, kad mani bērni vēl mācījās sākumskolā. Es skatījos uz krāsu pārbaudes stendu, kurā bija kādi 25 vai vairāk krāsaini kvadrāta formas laukumi. Katrs laukums bija kādā krāsā, un šai krāsu kvadrātā bija krāsains cipars, katrā laukumā tas bija cits. Instrukcijā bija rakstīts: "Katrā laukumā ir kāds cipars. Ja neredzi ciparu, tad tev ir kāda problēma, kura ir aprakstīta zemāk." Skatoties uz šo stendu, es redzēju ciparus katrā laukumā, izņemot 11. laukumu. Tur nebija cipara, tikai krāsas. Es skatījos uz to un tad izlasīju aprakstu instrukcijā. Tur bija teikts: "Ja neredzi ciparu 7 laukumā ar numuru 11, tas nozīmē, ka tu neesi spējīgs uztvert konkrētu krāsu salikumu – sarkanu krāsu, kas iejaukta citos toņos." Savos vairāk nekā trīsdesmit gados es nekad nebiju zinājis, ka man ir šāda krāsu uztveres problēma. Domāju, ka viņi mani muļķo. Garām gāja mans dēls. Es viņu pasaucu un lūdzu apskatīt 11. laukumu. Jautāju viņam: "Vai tu tur redzi kādu ciparu?" Viņš teica: "Jā, ciparu 7." Es jautāju: "Vai tu jokojies?" Viņš atbildēja: "Nē." Viņš redzēja ciparus visos laukumos.

Tad es pasaucu savu meitu Lindsiju. Jautāju viņai to pašu, un arī viņa redzēja ciparu 7 laukumā ar numuru 11. Es domāju, ka viņi mani izjoko. Visbeidzot garām gāja mana sieva. Es jautāju: "Mārdžij, tu taču mani mīli, vai ne? Lūdzu, pasaki man, ko tu redzi šajā laukumā!" Viņa teica: "Vai tu domā to, kurā ir cipars 7?" Es teicu: "Tur nav nekāda septiņnieka! Vai jūs visi to esat jau iepriekš sarunājuši?" Tad viņa piegāja pie laukuma un ar pirkstu vilka pa cipara līniju, rādot man, ka tur ir septiņnieks.

Es biju izlasījis, kas man tur jāredz, es biju runājis ar uzticamiem cilvēkiem, kuri man pateica, kas man tur ir jāredz, sieva pat ar pirkstu konkrēti parādīja, kur man būtu jāierauga cipars 7. Tomēr es to neredzēju, lai kā arī centos. Ja vien ar manām acīm nenotiktu kāds brīnums, es ciparu tajā laukumā ieraudzīt nespētu. Vai tā bija mana vaina? Nē, bet man vajadzētu piedzīvot kādu brīnumu, lai sāktu redzēt to, ko es tur neredzēju.

Nikodēms bija atnācis apspriest teoloģiju, bet Jēzus teica: "Tu to neredzēsi, kamēr nepiedzimsi vēlreiz." Nikodēms bija dzirdējis sludinām Jāni Kristītāju, bet nebija pārliecināts. Galu galā viņš bija ceturtās paaudzes jūds, labs cilvēks, viņš jutās droši. Ar viņu viss bija kārtībā. Un šeit viņa reliģiskā lepnība sadūrās ar Jēzus vārdiem.

Varbūt arī tava lepnība saduras ar šo vēsti un tu domā: "Kāpēc tu tik daudz mums runā par piedzimšanu no augšas un pārvēršanu? Mēs taču esam kristieši."

Pāvils teica, ka mirst ik dienas. Ja tu mirsti ik dienas, tad tu arī piedzimsti vēlreiz ik dienas, vai ne tā? Pat ja tu esi ticis pārvērsts vienreiz, vai tu domā, ka tas būs spēkā visu tavu atlikušo dzīvi? Ja es mirstu ik dienas, tad arī piedzimstu vēlreiz ik dienas.

Nikodēma lepnība sadūrās ar Jēzus vārdiem, tomēr viņš palika tur, viņš neaizgāja prom. **Jāņa 3:4** viņš uzdod otro jautājumu, viņš saka: *"Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai tad viņš var atgriezties savas mātes miesās un atkal piedzimt?"* Tātad otrais jautājums ir: "Kā cilvēks var piedzimt vēlreiz? Ja es nesapratīšu garīgās lietas, līdz kamēr nebūšu piedzimis no jauna, tad kā es varu piedzimt no jauna?" Labs jautājums, vai ne? Ja es nesaprotu Bībeli un man tā šķiet garlaicīga, kamēr neesmu piedzimis no augšienes, tad kā es varu piedzimt vēlreiz? Es to vēlos!

Jēzus neuzsāka teoloģisku filozofēšanu vai debates. Viņš atkārtoja to pašu vēl spēcīgāk. **Jāņa 3:5, 6** lasām: *"Ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā! Kas no miesas dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis, ir gars."* Būtībā Jēzus Nikodēmam teica: "Tev ir jāpiedzimst no augšienes, bet tu pats to nevari izdarīt. Tas ir kaut kas pārdabisks. Tas ir brīnums. Brīnumi un garīgas lietas tā vienkārši nenotiek." Tas ir līdzīgi, kā censties iemīlēties Sallijā. Tas ir līdzīgi, kā censties uzlabot veselību mirušajam. Kamēr nenotiks brīnums, tas vienkārši nedarbosies. Un tu pats nevari to paveikt. To var paveikt tikai Svētais Gars.

3. lekcijas turpinājums nākamajā AV numurā.

Tulkoja Edgars Dūmiņš

Andris Pešelis,
Auces draudzes, Dobeles draudzes
un Jelgavas draudzes mācītājs

KĀ IEVĒROT SABATU Ziemeļpolā?

“Adventes Vēstu” redakcija ir saņēmusi lasītāja vēstuli ar jautājumu par sabata iesākuma laikiem dažādos platuma grādos, to skaitā arī Ziemeļpolā. Tāpēc piedāvājam jūsu uzmanībai īsu ieskatu šajā jautājumā.

Septītās dienas adventistiem ir pieņemts uzskatīt, ka sabats iesākas ar saules rietu piektdienā un noslēdzas ar saules rietu sestdienas vakarā. Saules rieta laiku var noteikt trīs veidos: 1) paskatoties ārā pa logu, kad noriet saule, 2) izmantojot saules rieta norādes kalendārā, 3) izmantojot saules rieta norādes attiecīgajās mājaslapās internetā, meklētājā ievadot “saules rieti”.

Var pastāvēt nelielas atšķirības starp saules rieta laiku Rīgā un Tukumā, taču, veicot šādu salīdzinājumu, piektdienai būtu ieteicams izvēlēties agrāku laiku. No pieredzes ir zināms, ja kādu darbu iesāk piektdien īsi pirms saules rieta, tad to ir ļoti grūti pabeigt savlaicīgi.

Nākas atzīt, ka arī pati Elena Vaita iesākumā nezināja īsto sabata iestāšanās laiku. Viņa to kopš 1846. gada ievēroja no 18.00 piektdienā līdz 18.00 sestdienā. Bija arī priekšlikumi ievērot sabatu no 00.00 līdz 00.00 (resp., no pusnakts līdz pusnaktij).

Rakstu vieta, kura vedināja domāt citādi, ir šī: “[..] no vakara līdz nākamam vakaram turiet savu sabatu!” (3. Moz. 23:32) Tikai kopš 1855. gada Elena Vaita sāka ievērot sabatu no saules rieta piektdienā līdz saules rietam sestdienā. Tas ir, 9 gadus māsa Vaita ievēroja sabatu citā laikā, nevadoties pēc saules rieta.

Sabatam, tāpat kā visām citām nedēļas dienām, ir 24 stundas. Tas ir, sabats pastāv ne tikai gaišajās dienas stundās, bet arī nakts laikā. Var piekrist lasītājam, ka grāmatā “Septītās dienas adventisti tic” jautājums par sabata iesākšanās laiku nav detalizēti izklāstīts. Tur ir minētas rakstu vietas 1. Mozus 1:5 un Marka 1:32, kuras tikai netieši norāda, ka pastāvējusi izpratne par saules rietu kā sabata iesākumu. Bībelē ir arī citas rakstu vietas par “saules rietu” kā robežšķirtni noteiktām lietām, ko arī pieņem kā norādi par sabata iesākumu (un noslēgumu).

Ebreju reliģiskās organizācijas noteica, ka, piemēram, Jeruzalemē sabata sveces šogad 9. janvārī, piektdienā, iededza 16.13, bet sabats noslēdzās 10. janvārī, sestdienā, 17.33. Svarīgi pamanīt, ka ebreji ievēro sabata laiku “ilgāk”, nekā to nosaka saules riets. Piemēram, Rīgā 10. janvārī saule rietēja 16.07, kas būtu laiks, kad sabats “noslēdzas”, taču pēc vietnes *www.chabad.org* sabatam Rīgā būtu jānoslēdzas 17.16, kas ir vairāk nekā stunda pēc saules rieta sestdienas vakarā, kad jau parādās pirmās zvaigznes. Interesanti, ka vietne *www.hebcal.com* jautājumā par sabata laikiem Ziemeļpolā iesaka vērsties pie vietējām autoritātēm, kuras varētu to noteikt precīzāk.

Lai gan sabata ievērošana Ziemeļpolā ir visai hipotētisks pieņēmums, pastāv varianti. Tā kā Ziemeļpolā saule noriet tikai vienu reizi gadā un tur valda vai nu polārā diena, vai polārā nakts, tad tur sabata ievērotājam nāktos pieņemt sev pašam nosacījumus sabata ievērošanai. Piemēram, var iesākt un ievērot sabatu Ziemeļpolā pēc Jeruzalemes laika. Tagad pastāv elektroniskas ierīces, pēc kurām to var noteikt precīzi.

Kā otru variantu sabata ievērotājs Ziemeļpolā var pieņemt diennakts maiņas laiku 00.00, vadoties no sev mīļākās pilsētas, piemēram, Tukuma, Cēsīm vai Rīgas. Ziemeļpols ir vieta, kur pulksten 00.00 ir visai nosacīts laiks, tādēļ to var pieņemt, arī vadoties no rādījumiem lidmašīnā, ar kuru šis sabata ievērotājs būtu ieradies Ziemeļpolā. Viņš var sēdēt lidmašīnā un vērot, cik rāda pulkstenis uz ekrāna, un tad, izkāpjot ārā Ziemeļpolā, turpināt sekot šīm pašām lidmašīnas pulksteņa norādēm.

Taču Ziemeļpols nav pati labākā vieta, kur ievērot sabatu. Tādēļ būtu vēlams to ievērot kaut kur citur. Arī Antarktīda, Dienvidpols, nav tā labākā vieta, lai gan tur ir atrodama amerikāņu polārā stacija, kura vadās no Jaunzēlandes laika. Šo laiku polārajā stacijā pieņēma, jo lidmašīnas turp lido no Jaunzēlandes.

Manuprāt, Latvijas iedzīvotājam nevajadzētu satraukties par Ziemeļpola (vai Dienvidpola) pētniekiem, kā viņi tur ievēro sabatu. Daudz vairāk būtu jādomā par sabata saturu un kvalitāti, ko nosaka nevis ārējie apstākļi vai laiks, bet gan paša cilvēka attieksme pret Dievu.

Vai kalpot Dievam var par daudz?

Alberts Trucis,
Talsu draudzes un Ventspils draudzes mācītājs

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes veidotāja

"Kādēļ tevi interesē šis jautājums?" es jautāju pretī. "Ko tu ar to domā?"

Man ir divi scenāriji:

1. Tu domā par sevi: **Vai neesmu uzņēmies par daudz pienākumu draudzē un sabiedrībā?**

2. Tu domā par kādu citu: **Vai tiešām Dievam vajag, lai mēs Viņam tik pašaizliedzīgi kalpotu?**

Sākumā atbildēsim uz otro jautājumu, pēc tam – uz pirmo. Un, kā vienmēr, meklējot atbildes uz dzīves jautājumiem, skatīsimies, ko par to atklāj Dieva Vārds!

Vai tiešām Dievam vajag, lai mēs Viņam tik pašaizliedzīgi kalpotu?

Ja jautājumu formulē šādi, Apustuļu darbos 17:25 lasām, ka Dievam nevajag, lai kāds Viņu apkalpotu. Viņš pats apkalpo visus ar dzīvību, elpu un visu. Tad kādēļ viscaur Bībelē, piemēram, 5. Mozus 10:12, Dievs aicina Viņam kalpot?

*"Un tagad, Israēl, ko Tas Kungs, tavs Dievs, no tevis prasa? Neko citu, kā vienīgi bīties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un **Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli** [..]"*

Acīmredzot šī **kalpošana ir vajadzīga mums pašiem**! Un, protams, tā ir vajadzīga citiem cilvēkiem. Vai esi piedzīvojis to, ko Elena Vaita raksta grāmatā "Audzināšana", 317. lpp.?

*"Mūsu dzīvē šeit, lai gan tā ir pārejoša, grēka ierobežota, **vislielākais prieks un visaugstākā audzināšana ir kalpošanā**. Un nākotnes stāvoklī, cilvēcības robežu nesaistītā, vislielākais prieks un visaugstākā izglītība tiks atrasta kalpošanā* [..]"

Tiešām, nekur citur, kā vien patiesā, nesavtīgā kalpošanā, nav atrodams vislielākais, visdziļākais prieks! Tieši pie šāda secinājuma nonācu, kad pēc vidusskolas beigšanas, domājot, kur studēt tālāk, sev jautāju: "Kas man dzīvē ir sagādājis vislielāko prieku? Vai esi piedzīvojis, kā kalpošana citu vajadzībām tevi pašu ļoti izmāca un pārveido?" Domājot par šo jautājumu, man prātā nāk citāts, ar kuru Kungs mani beidzot pārliecināja atsaukties mācītāja kalpošanai:

"Kristus pašuzupurīgās mīlestības gars ir gars, kas piepilda Debesis, un tas ir pamats tur valdošajai svētlaimei. Šāds gars būs Kristus sekotājiem, un tas noteikti atklāsies viņu darbos." (E. Vaita. "Ceļš pie Kristus", 9. nod. "Darbs un dzīve". Ļoti iesaku izlasīt visu šo nodaļu īpaši tiem, kuri par to šaubās!) Mums ir jāmācās pašuzupurīgi mīlēt!

Ja paskatāmies vēstures griezumā, nākas domāt, vai mūsdienu sabiedrība nav par daudz vērsta tikai uz sevis "taupīšanu", uz balansu. Mūsu vecāku paaudzē neviens nedomāja: "Kā es jūtos, darot šo darbu?" Bija pienākums, un darbs tika paveikts. Kurš šodien ir gatavs pašuzupurīgi iet un darīt jebko, kas vajadzīgs? Slava Dievam par tiem, kuri ir!

Jaunieši, ieklausieties!

"Pestītāja dzīve virs zemes nebija viegla, ne arī veltīta sev, bet Viņš neatlaidīgi, dedzīgi un nenogurstoši pūlējās pazudušās cilvēces glābšanā. No silītes līdz Golgātai Viņš gāja pašaizliedzības ceļu un necentās atbrīvoties no grūtiem uzdevumiem, nogurdinošiem ceļojumiem, rūpēm un darba. Viņš sacīja: "Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem." (Mateja 20:28) Tas bija Viņa dzīves lielais mērķis. Viss cits bija mazāk svarīgs. Kristus ēdiens un dzēriens bija darīt Dieva prātu un pabeigt Viņa darbu." (Turpat.)

Ievērojiet, kādēļ vēl Kungs aicina mūs tā kalpot!

"Pašaizliedzīgi strādājot citu labā, ***veidojas dziļš, noturīgs*** *un piemīlībā Kristum līdzīgs* ***raksturs****.* [..] *Viņiem būs* ***skaidra garīga uztvere****,* ***nesatricināma, augoša ticība*** *un pieaugošs* ***spēks lūgšanās****.* [..] *Kas tā nodevušies pašaizliedzīgam darbam citu labā, tie izvēlējušies* ***ceļu savai pestīšanai****."* (Turpat.)

Beidzot, vai drīkstu saudzīgi jautāt: "Vai aiz šī jautājuma kādam nav paslēpies paša slinkums, patmīlība vai pat skaudība?" Ja kaut miligrams no tā, tad iesaku Jēzus vārdus Mateja 10:38, 39: "[..] *kas savu krustu neuzņemas un Man neseko,* ***tas Manis nav vērts****. Kas savu dzīvību manto, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to iemantos*." Patiesībā tev vispār nav vērts sekot Kristum, ja neej "uz pilnu banku". Dzīve ar daļēju nodošanos kalpošanai un vēl daļēju padošanos patmīlībai ir visnelaimīgākā. Jēzus zina, ka pašuzupurēšanās, kas izpaužas kalpošanā, ir dzīvības ceļš.

Nu varam doties pie pirmā jautājuma!

Vai neesmu uzņēmies par daudz pienākumu draudzē un sabiedrībā?

Šis jau ir ļoti konkrēts jautājums, kur individuāli jāizvērtē, vai sekoju turpmāk minētajiem Dieva Vārda principiem. Vienā no maniem mīļākajiem Jēzus kalpošanas dienu piemēriem – Marka 1. nodaļā – redzam, ka **Jēzus neatsaucās visiem kalpošanas uzaicinājumiem un vajadzībām**. 35.–38. p: *"Un, no rīta gaiļos cēlies, Viņš izgāja un nogāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza. Un Sīmanis līdz ar tiem, kas pie viņa bija, Viņam* ***steidzās pakaļ****, un, Viņu atraduši, tie Viņam saka:* ***"Visi Tevi meklē."*** *Un Viņš tiem saka:* ***"Noejam citur*** *tuvējos miestos, ka Es tur arī sludinu; jo tāpēc Es esmu nācis.""* Kalpošanai pavērās lielas iespējas, bet mūsu Skolotājs bija skaidri saņēmis dienā darāmo no Tēva, Viņš zināja Savu misiju, apzinājās laika īsumu un tā arī vadīja Savu katras dienas kalpošanu.

Arī populārajā stāstā par Martu Jēzus mūs māca:

"Bet Marta, ***aizņemta ar daudzām rūpēm par to, kā Viņu apkalpot****, pienāca un sacīja: "Kungs, vai Tu neko nesaki par to, ka* ***mana māsa mani atstājusi, lai es viena kalpotu?*** *Saki jel viņai, lai viņa man palīdz." Bet Tas Kungs viņai atbildēja, sacīdams: "Marta, Marta, tu rūpējies un zūdies par daudzām lietām.* ***Bet tikai vienas lietas vajag****, Marija sev izraudzījusies labo daļu, tā viņai netaps atņemta.""* (Lūkas 10:40–42)

> "Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.
>
> Jesajas 40:30, 31

Neļausim visām pūlēm kalpošanā atņemt mums ko vēl svarīgāku – personīgo laiku ar Glābēju! Kā tev ar to iet? Tāpat neaizmirsīsim savējos – ģimeni, draugus (1. Timotejam 5:8). Dievam nevajag, ka mēs Viņam kalpotu vairāk, lai iegūtu lielāku vērtību, ievērību vai godu. Uzmanīsimies no tā un visā tieksimies atspoguļot Jēzu!

Ir vēl kāds vērā ņemams apsvērums, īpaši jauniešiem. No Lūkas 2:52 mēs secinām, ka Jēzus attīstījās sabalansēti visās dzīves jomās, un no Marka 6:3 uzzinām, ka Viņš augstu vērtēja praktisku darbu – lielāko dzīves daļu Jēzus bija pazīstams namdaris Savā pilsētā, turpinot strādāt ģimenes uzņēmumā. *"Viņš Savus fiziskos spēkus neizlietoja neapdomīgi, bet uzlika tiem tādu slodzi, ka tie* ***saglabāja Viņu veselīgā stāvoklī, lai Viņš jebkurā jomā Savu darbu varētu paveikt pilnīgi****."* (E. Vaita. "Bērna vadonis", 270. lpp.) Un bija laiks, kad bija jāpienes vislielākie upuri.

Spilgts brīdinošs piemērs ir viens no trim mūsu draudzes dibinātājiem – Džeimss Vaits. Savā dedzībā un rūpēs par draudzi, izdevniecību, vēsts izplatīšanu un darba pabeigšanu viņš neļāva sev pienācīgi atpūsties, līdz viņu salīdzinoši jaunā vecumā (44 gados) ķēra smaga trieka, kas izraisīja daļēju paralīzi. Vēlāk ar atpūtu, dzīvesveida maiņu un Dieva žēlastību viņš gan daļēji atguvās, tomēr jau 60 gadu vecumā šķīrās no šīs dzīves. Ejot cauri smagajām pieredzēm, Kungs daudz mācīja par mūsu jautājumu. E. Vaita grāmatā "Evaņģēlija kalpi", nodaļā "Pārslodzes kaitīgums" raksta:

*"****Nav saprātīgi vienmēr atrasties zem darba un uztraukumu slodzes****, pat kalpojot cilvēku garīgajām vajadzībām, jo tā atstāj novārtā personīgo dievbijību un pārlieku izmanto prāta, dvēseles un fiziskos spēkus. No Kristus kalpiem tiek prasīta pašaizliedzība, un upuri ir jānes, bet* ***Dievs vēlas, lai visi iepazītos ar veselības likumiem un Viņa darbā izturētos saprātīgi, saglabājot Viņa piešķirto dzīvību****.* [..] ***Nemēģiniet divu dienu darbu izdarīt vienā dienā****.* [..] *Darbiniekam piesardzīgi jātaupa savi spēki un tad, kad viņš jūtas darbā noguris, jāpaiet savrup un jāparunājas ar Jēzu. To es nesaku tiem, kuri organisma īpatnību dēļ jūtas noguruši, un tiem, kuri iedomājas, ka nes smagākas nastas par jebkuru citu.* [..] *Šos laipnos vārdus Kristus veltīja Viņa darbā nogurušajiem,* ***ne tiem, kas vienmēr sevi taupījuši****. Šodien tie domāti* ***pašaizliedzīgajiem, kuri strādā līdz pēdējai iespējai, kuri raizējas, ka nevar izdarīt vairāk, kuri savā dedzībā iet pāri saviem spēkiem, tiem Pestītājs saka: "Nāciet savrup*** [..] ***un mazliet atpūtieties****.""*

Draugi, kalpošanas darbs jau nav mūsu darbs – tas ir Kunga! Tādēļ darīsim to, paklausot Viņa norādījumiem un paļaujoties uz Viņa virsvadību! Viņš darbu pabeigs. Dievs negrib un neaicina tevi pārstrādāties, tādēļ – atdusies Viņa rokās! Bet Dievs grib, lai tu, kad vajadzīgs, nes upurus. Tādēļ ķeries pie darba paļāvībā uz Viņu!

Jesajas 40:30, 31: *"Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst."*

ATMIŅAS PANTS

TIEM VAIRS NEBŪS BADA, TIEM VAIRS NESLĀPS, NE SAULE, NE CITS KĀDS KARSTUMS TOS NESPIEDĪS, JO JĒRS, KAS PAŠĀ VIDŪ, GODA KRĒSLA PRIEKŠĀ, TOS GANĪS UN TOS VEDĪS PIE DZĪVĪBAS ŪDENS AVOTIEM, UN DIEVS NOŽĀVĒS VISAS ASARAS NO VIŅU ACĪM.

ATKLĀSMES 7:16, 17

Āfrika ir otrs lielākais kontinents uz Zemes. Tajā ietilpst astoņi lieli reģioni. Katrā no tiem ir savas īpašās dzīvnieku, augu un cilvēku kopienas. Aprakstīt tik dažādo Āfriku pāris teikumos būtu tāpat kā pateikt, ka visi augļi garšo pēc āboliem. Bet tu taču zini, cik atšķirīgi ir augļi!

Arī Āfrika nav kontinents ar vienu kopīgu iezīmi. Tomēr vienu gan varētu teikt ar lielu pārliecību – tikpat ļoti, cik Antarktīdu raksturo sniegs un aukstums, Āfriku raksturo saule un karstums. Tomēr kalnainos apvidos un daudzviet citur Āfrikā nakts laikā karstumu nevarēsi sameklēt.

Āfrikā atrodas lielākais smilšu tuksnesis – Sahāras tuksnesis. Tas ir otrs lielākais tuksnesis pasaulē. Atgādināsim, ka pats lielākais tuksnesis atrodas Antarktīdā, tas ir polārais tuksnesis. Sahāras tuksnesis ir apmēram tikpat liels, cik 132 Latvijas!

Āfrikas kontinentu pazīstam arī pēc Ēģiptes ar tās piramīdām, Lielo Sfinksu un Nīlas upi. Daudzi svarīgi Bībeles notikumi ir risinājušies tieši Ēģiptē – Ābrahāma, Jēkaba, Jāzepa un to pēcnācēju stāsti, Mozus piedzimšana un slēpšana, tieši no Ēģiptes tika izvesta Dieva nošķirtā tauta – Israēls. Savukārt Jaunajā Derībā Filips pastāstīja par Jēzu kādam etiopietim, un no šī laika daudzi cilvēki Āfrikā ir uzzinājuši par brīnišķīgo glābšanas plānu.

Āfrika ir bagāta ar savannām – teritorijām, kurās aug gara zāle un zemi krūmi. Tur dzīvo daudzveidīgas un interesantas dzīvnieku saimes.

Pilnīgi citādi apstākļi ir mitruma pilnajos lietusmežu reģionos, kur augiem patīk augt tik ļoti, ka tie veido džungļus, kuros var pieredzēt daudz bīstamu piedzīvojumu.

Āfrika ir arī ļoti nozīmīga vieta vērtīgu resursu iegūšanai, piemēram, tur ir gan urāna, gan platīna, gan zelta un dimantu atradnes.

Lai gan Āfrika ir bagātīgi apveltīta ar dabas skaistumu, tomēr tam līdzās sastopamas arī grēka sekas. Nabadzība, smagi darba apstākļi, cilvēku paverdzināšana, slimības un ģimeņu kari ik dienu sagādā rūpes un sāpes ļoti lielai šī kontinenta iedzīvotāju daļai.

Izlasi vēlreiz atmiņas pantu! Cik labi, ka Jēzus visu šo ļaunumu ir uzvarējis un drīz visu pārveidos!

Materiāls tapis, izmantojot:
https://education.nationalgeographic.org/
https://www.britannica.com/

Bērnu kalpošanas nodaļas komanda:
Brigita Avišāne, Margarita Grīvāne,
Mārīte Lipska, Elizabete Rezņikova

ĀFRIKAS SAVANNAS ZILONIS
(LOXODONTA AFRICANA)

Lielākais sauszemes dzīvnieks, zīdītājs, kurš var svērt līdz pat 9 tonnām un sasniegt 4 metru augstumu. Pieauguša ziloņu tēta snuķis var svērt pat 250 kg! Kaut arī snuķis ir tik milzīgs un smags, tas ir ārkārtīgi veikls, kustīgs un jutīgs, jo sastāv no 16 muskuļiem. Snuķa galā Āfrikas zilonim ir jutīgi nervu galiņi, kuri palīdz sataustīt un pacelt no līdzenas virsmas monētu vai atvērt zemesriekstu, aizpūst čaumalu un ielikt kodolu mutē. Cik smalkas spējas tik milzīgam "kalnam"!

Āfrikas ziloņi spēj radīt un uztvert skaņas, kuras nevar uztvert cilvēks. Kāda mācība! Kad tu tuvojies Jēzum, tu arvien vairāk izjūti to, ko apkārtējie nemaz nepamana. Tu vari sākt justies neērti, kad redzi ļaunas spēles, dzirdi rupjus vārdus vai dziesmas, kurās dziedātāji izrāda paši sevi. Tu, līdzīgi zilonim, sāc just un saprast to, ko apkārtējie nepamana. Pateicies par to Dievam un novērsies no tā ļaunuma, kuru Dieva klusā balss tev atklāj!

BAOBABS
(ADANSONIA)

Šim kokam ir neparasts mucas veida stumbrs. Īpaši bieži baobabi ir sastopami Madagaskarā – Āfrikas piekrastes lielākajā salā. Vecākajam baobabam varētu būt veseli 1275 gadi!

Šī koka suga *Adansonia Digitata*, kas pazīstama kā "Dzīvības koks", ir sastopama visos Āfrikas sausākajos reģionos. Šim kokam ir ūdeni uzkrājošs stumbrs, kura diametrs var sasniegt 9 metrus, bet augstums – 18 metrus. Koka unikālos, nokarenos ziedus apputeksnē sikspārņi un mazi lemuriņi ar lielām acīm – bušbēbiji. To jaunās lapas ir ēdamas, bet lielie, koksnainie ķirbja formas augļi satur garšīgu, gļotainu mīkstumu, no kura var pagatavot atspirdzinošu dzērienu.

Iedomājoties

par skolu, uzreiz nāk prātā vieta, kurā mierīgi jāsēž un jāklausa skolotājs. Starpbrīžos var nedaudz paspēlēties ar draugiem, bet pēcpusdienā jau jādodas mājās pie ģimenes.

Lielākajai daļai bērnu skola gluži vienkārši ir vieta, kur mācīties. Vēl ir arī tādi bērni, kuri skolā gan mācās, gan arī dzīvo, bet mājās dodas tikai svētkos un brīvdienās. Tomēr ir vēl citi bērni – tādi, kuri skolā ne tikai mācās un dzīvo, bet kuriem skola patiesībā ir viņu vienīgās mājas.

Viens no šādiem bērniem ir Elija. Elijam ir 10 gadu. Viņš dzīvo un mācās Riversaidas Adventistu skolā Kenijā. Skola ir viņa mājas un ģimene. Elijam nav ne tēta, ne mammas, ne māju, un vēl pavisam nesen neviens par viņu nerūpējās. Zēns nezināja, kurp doties un ko iesākt, jo viņam nebija cilvēka, kurš dotu labu padomu. Tā viņš nonāca uz ielas nelāgu cilvēku kompānijā. Cīnoties par izdzīvošanu, Kenijas vientuļie bērni itin bieži pievienojas ielas noziedznieku grupējumiem.

Elija stāsta: "Godīgi sakot, es biju ielu bērns, un izdzīvošana uz ielas bija visai grūta. Es bieži mēģināju kaut ko nozagt vai vācu tukšās skārdenes un metāla atkritumus un tad mēģināju tos pārdot."

Paldies Dievam – kādu dienu Eliju atrada sociālais darbinieks un aizveda uz Riversaidas skolu. Kopš tās dienas Elijas dzīve pilnībā izmainījās.

Elija turpina: "Mana dzīve ir ļoti mainījusies. Esmu iemācījies lasīt, esmu uzzinājis par Dievu, man ir sava Bībele, un es to tiešām lasu katru dienu!"

Elijas skolotāji par zēnu stāsta tikai labu – viņš esot uzcītīgākais skolēns klasē, un viņam ir daudz draugu. Tomēr šajā brīnišķīgajā skolā vēl ir tik daudz darāmā! Kad 2006. gadā skola tika atvērta, tajā bija tikai 6 skolēni un 2 ēkas. Kad skolā pieteicās arvien vairāk skolēnu, tika uzceltas vēl dažas ēkas. Dažas klases izvietoja arī vecajā baznīcas ēkā skolas ciematiņa centrā. Tomēr ikreiz, kad tika atrasta vieta jaunām klasēm, vietas atkal sāka pietrūkt, jo arvien jauni un jauni skolēni, kuri vēlējās mācīties, ieradās Riversaidas Adventistu skolā. Tad nu nācās steidzami uzcelt vēl vairākas jaunas pagaidu klases. Tās tapa no vienkāršiem, viegli pieejamiem materiāliem. Pagaidu klasēm nav ne logu, ne grīdu, ne kārtīgu sienu, tādēļ ka tās nebija domātas ilglaicīgai lietošanai. Tomēr pagājuši jau daudzi gadi un šīs pašas klases vēl joprojām tiek izmantotas mācībām.

Elija stāsta: "Mūsu klases ir pilnas ar smiltīm un putekļiem, kas iespiežas it visur un iekļūst acīs. Reizēm ir tik traki, ka skolotāji pat nevar pasniegt stundas, jo viņiem piemetas acu infekcija. Tad mēs vienkārši sēžam klasē un gaidām, kad viņi izveseļosies un atkal nāks mācīt."

Stundu norisi visu laiku traucē smiltis, lietus, vējš un trokšņi. Putekļi ielien teju visur – acīs, ausīs, mutē un pat ēdienā. Vēl aizvien 29 skolēniem skolā nav savu guļamtelpu.

Elija turpina stāstīt: "Mēs pa nakti kopā ar skolotājiem paliekam gulēt mācību klasēs. Katru vakaru mēs nesam ārā smagos galdus un krēslus, mēģinām telpu pēc iespējas labāk iztīrīt no putekļiem un smiltīm, tad sanesam un izritinām savus matračus un segas. Katru rītu mēs ceļamies jau pulksten četros, lai paspētu klasi atkal atbrīvot no matračiem, uzkopt un sagatavot mācībām. Mēs atkal nesam atpakaļ galdus un solus."

Elijas skolai patiešām būtu ļoti nepieciešama jauna guļamtelpa un vairākas mācību klases, tomēr skolai pietrūkst līdzekļu. Daudzi Riversaidas skolēni nāk no ļoti trūcīgām ģimenēm, kuras nespēj savus bērnus atbalstīt pat ar skolas mācību maksu.

Reizēm skolai ir arī ļoti grūti pabarot visas izsalkušās mutes un iegādāties mācību materiālus. Pagaidām neizdodas ietaupīt ne centa, lai atlicinātu kādus līdzekļus skolas paplašināšanai.

Visā plašajā pasaulē ir tik daudz bērnu, kuriem, līdzīgi kā Elijam, nav jaukas vietas, kur dzīvot un mācīties. Klases ir tumšas, grīdas ir aukstas, guļamtelpas ir pārpildītas, un vairāki, reizēm par trīs, bērni guļ uz viena matrača, lai tikai būtu iespēja mācīties un iepazīt Dievu. Skolās nav ēdamtelpas, tādēļ bērni tur šķīvīšus rokās un ēd ārā.

Tomēr, pateicoties adventistu kopienas misijas darbam un organizācijai *Maranatha*, tiek būvētas jaunas skolas ēkas. Tas dod iespēju tādiem bērniem kā Elija piedzīvot drošu un gaišu bērnību, mācīties un, pats svarīgākais, palīdz Dievam nokļūt pie bērnu sirsniņām. Tā Kenijas bērni uzzina, ka Dievs viņus ļoti mīl un ka arī mums viņi ir ļoti svarīgi!

https://watch.maranatha.org/maranatha-kids/videos/mk-education
stāsta video versija

JAUTĀJUMS

Ullas (9 gadi) jautājums:

Bībelē ir teikts: *"Serafi lidinājās pār Viņu, tiem bija katram seši spārni: ar diviem serafs apsedza savu vaigu, ar diviem savas kājas, un ar diviem viņš lidoja."* (Jesajas 6:2)

KĀPĒC EŅĢEĻIEM JĀAIZKLĀJ SAVAS SEJAS?

ATBILDE

Sludinātāja Dāvja Trubeckoja atbilde:

Čau, Ulla! Tas ir superīgs jautājums, jo atbilde mums ir ļoti pamācoša.

Atceries – lai atrastu atbildi uz kādu Bībeles jautājumu, mums jāmeklē citas Rakstu vietas, kurās ir rakstīts kas līdzīgs. Šajā gadījumā izlasīsim trīs Bībeles pantus un mēģināsim saprast sejas aizsegšanas nozīmi.

1) 2. Moz. 3:6 "Un Viņš sacīja: "Es esmu tava tēva Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs." Un Mozus aizklāja savu vaigu, jo viņš bijās Dievu uzlūkot."

2) 1. Ķēn. 19:13 "Un, tiklīdz Elija to sadzirdēja, viņš aizsedza savu seju ar savu apmetni un nostājās alas ieejas priekšā, un tad balss griezās pie viņa un sacīja: "Ko tu šeit dari, Elija?""

3) Atkl. 7:11, 12 "Visi eņģeļi stāvēja ap goda krēslu, ap vecajiem un dzīvajām būtnēm un metās uz sava vaiga goda krēsla priekšā un lūdza Dievu, sacīdami: "Āmen, teikšana un slava, gudrība un pateicība, gods, vara un spēks mūsu Dievam mūžu mūžos! Āmen!""

Vai Tev, izlasot šos pantus, radās kāda ideja, ko varētu nozīmēt sejas aizsegšana? (Pievērs uzmanību 2. Moz. 3:6, tur panta beigās ir dota skaidra atbilde!)

Tā norāda uz bijību Dieva priekšā. Bet varbūt Tu jautāsi, kas ir bijība? Tās nav bailes no Dieva, bet gan apziņa par to, kas un kāds ir Dievs. Ja Tu neaizmirsīsi, kas un kāds Viņš ir, tad arī Tava attieksme pret Dievu būs Viņam ļoti patīkama un iepriecinoša.

Dievs ir varens visuma Radītājs, bet Viņš grib būt arī Tavs labākais Draugs. Kamēr draudzējies un runājies ar Viņu kā ar Draugu, neaizmirsti arī Viņa varenību un spēku – ka tūkstošiem eņģeļu dienu un nakti pielūdz Viņu ar slavas dziesmām un kalpo Viņam, darot Viņa gribu! Ja paturēsi to prātā un rīkosies tā, Tu bijāsi Viņu, gluži kā to dara eņģeļi. :)

BĪBELES KONKURSS BĒRNIEM 2026

Dievs visu Zemi Savās rokās tur

NO JANVĀRA - MAIJAM VARĒSI:

- **Izlasīt** piedzīvojumu stāstu no kāda kontinenta
- **Iemācīties** īpašu atmiņas pantu no Bībeles
- **Uzzināt** kādu interesantu faktu no dabas
- **Papildināt** Zemes karti ar jaunām uzlīmēm
- **SPECBALVA** - dzīvnieku minifigūriņu komplekts tiem, kas konkursā piedalīsies visus 5 mēnešus

KAS TEV JĀDARA, LAI PIETEIKTOS?

1. Izvēlies tīru A4 papīra lapu baltā vai gaišā krāsā
2. Skaisti un glīti uzraksti norādīto Bībeles pantu (bērniem, kuriem nav rakstītprasmes, pantu raksta un bērnam priekšā lasa atbildīgā persona, kura piesaka bērnu konkursam)
3. Uzzīmē izvēlēto augu, dzīvnieku un/ vai citu dabas objektu no attiecīgās dabas teritorijas (tam jāatšķiras no dabas fakta, kas minēts žurnāla "Adventes Vēstis" Bērnu lappusītē)
4. Uzraksti uzzīmētā auga, dzīvnieka un/ vai cita dabas objekta nosaukumu
5. Uzraksti dabas teritorijas (kontinenta vai pasaules daļas) nosaukumu
6. Uzraksti savu vārdu un uzvārdu
7. Ieskenē darbu un, norādot vārdu, uzvārdu, draudzi/ pilsētu, sūti to uz **berni@adventisti.lv** līdz 20.martam.

Izdevniecības "Patmos" jaunums!
Kā Jēzus izturējās pret cilvēkiem
Moriss Vendens